

Sygn. akt II AKa 490/22

Sygn. akt II AKa 490 / 22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2023r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Katarzyna Capałowska

Sędziowie: SSA Anna Zdziarska

SSO (del.) Piotr Maksymowicz (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Moniki Bożek

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2023r. w Warszawie na rozprawie sprawy

A. C. (1)

c. A. i R. z domu I.

ur. dnia (...) w O.

oskarżonej o czyn z art. 296 §§ 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

M. W. (1)

c. A. i R. z domu I.

ur. dnia (...) w O.

oskarżonej o czyn z art. 296 §§ 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

K. W. (1)

s. W. i E. z domu K.

ur. dnia (...) w N.

oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 §§ 1 i 2 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

E. K. (1)

c. K. i L. z domu Z.

ur. dnia (...) w C.

oskarżonej o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 §§ 1 i 2 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

J. K. (1)

s. Z. i J. z domu S.

ur. dnia (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 §§ 1 i 2 kk w zw. z art. 21 § 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

J. B.

s. T. i T. z domu B.

ur. dnia (...) w B.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

M. P. (1)

c. W. i L. z domu W.

ur. dnia (...) w O.

oskarżonej o czyn z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

J. J. (2)

s. J. i M. z domu K.

ur. dnia (...) w m. D.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

A. K.

c. J. i M. z domu K.

ur. dnia (...) w W.

oskarżonej o czyn z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

D. M. (1)

c. J. i B. z domu B.

ur. dnia (...) w H.

oskarżonej o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

I. K. (1)

c. J. i H. z domu W.

ur. dnia (...) w W.

oskarżonej o dwa czyny z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

A. B.

c. M. i H. z domu N.

ur. dnia (...) w W.

oskarżonej o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

P. R. (1)

s. K. i E. z domu G.

ur. dnia (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

V. M.

c. J. i T. z domu G.

ur. dnia (...) w K.

oskarżonej o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

L. S.

s. K. i J. z domu M.

ur. dnia (...) w P.

oskarżonego o czyn z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

M. K. (1)

c. J. i M. z domu A.

ur. dnia (...) w N.

oskarżonej o czyn z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

M. M. (5)

s. Z. i A. z domu G.

ur. dnia (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

A. P. (1)

c. E. i T. z domu G.

ur. dnia (...) w W.

oskarżonej o czyn z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

K. K. (5)

s. I. i B. z domu N.

ur. dnia (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

R. L. (1)

s. Z. i L. z domu S.

ur. dnia (...) w D.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

J. K. (2)

s. S. i M. z domu W.

ur. dnia (...) w C.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

A. S. (1)

s. R. i A. z domu S.

ur. dnia (...) w K.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

E. S.

c. E. i H. z domu K.

ur. dnia (...) w B.

oskarżonej o czyn z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

R. M.

s. M. i E. z domu A.

ur. dnia (...) w B.

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 30 marca 2022r., sygn. akt XVIII K 18 / 19

wniesionych przez:

Prokuratora wobec (...) **C. , M. W. (1) , K. W. (1) , E. K. (1) , J. B. , J. J. (6)skiego, D. M. (1) , I. K. (1) , A. B. , P. R. (1) , V. M. , M. M. (5) , K. K. (5) , R. L. , J. K. (2) , A. S. (1) i R. M.**

oraz **obrońców oskarżonych A. C. (1), M. W. (1), K. W. (2) mowskiego, J. K. (1), M. P. (1), J. J. (2), A. n. M. K. (2), P. R. (1), Ł. S., M. K. (1), M. M. (5), A. P. (1), J. K. (2) i E. S.**

orzeka

wobec oskarżonej **A. C. (1):**

zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że jako podstawę skazania za przestępstwo ciągle z uwagi na treść art. 4 § 1 kk przyjmuje art. 12 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r.; nadto z podstawy wymiaru kary eliminuje art. 64 § 2 kk,

w pozostałym zakresie **zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

wobec oskarżonej **M. W. (1):**

zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że jako podstawę skazania za przestępstwo ciągle z uwagi na treść art. 4 § 1 kk przyjmuje art. 12 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r.; nadto z podstawy wymiaru kary eliminuje art. 64 § 2 kk,

w pozostałym zakresie **zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

wobec oskarżonego **K. W. (1):**

zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że jako podstawę skazania za przestępstwo ciągle z uwagi na treść art. 4 § 1 kk przyjmuje art. 12 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r.; nadto z podstawy wymiaru kary eliminuje art. 64 § 2 kk,

w pozostałym zakresie **zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

wobec oskarżonej **E. K. (1):**

zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że jako podstawę skazania za przestępstwo ciągle z uwagi na treść art. 4 § 1 kk przyjmuje art. 12 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r.; nadto z podstawy wymiaru kary eliminuje art. 64 § 2 kk,

w pozostałym zakresie **zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

wobec oskarżonego **J. K. (1):**

zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że jako podstawę skazania za przestępstwo ciągle z uwagi na treść art. 4 § 1 kk przyjmuje art. 12 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r.; nadto z podstawy wymiaru kary eliminuje art. 64 § 2 kk,

w pozostałym zakresie **wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy;**

wobec oskarżonej **M. P. (1) zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

wobec oskarżonego **J. J. (2) zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

wobec oskarżonej **A. K. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uniewinnia oskarżoną od dokonania zarzuczonego jej czynu, zaś z mocy art. 632 pkt 2) kpk kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa;**

wobec oskarżonego **P. R. (1) zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

wobec oskarżonego **Ł. S. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;**

wobec oskarżonej **M. K. (1)**:

zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że ustala wysokość pożyczki zaciągniętej przez oskarżoną na kwotę 31.965,95 zł,

w pozostałym zakresie **zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy**;

wobec oskarżonego **M. M. (5)**:

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce kary pozbawienia wolności wymierzonej za przypisany oskarżonemu czyn, na podstawie art. 297 § 1 kk w zw. z art. 37a kk (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020r.) w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na świadczeniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

w pozostałym zakresie **zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy**;

wobec oskarżonej **A. P. (1)** **zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy**;

wobec oskarżonego **J. K. (2)**:

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce kary pozbawienia wolności wymierzonej za przypisany oskarżonemu czyn, na podstawie art. 297 § 1 kk w zw. z art. 37a kk (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020r.) w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na świadczeniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

w pozostałym zakresie **zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy**;

na podstawie **art. 435 kpk** wobec oskarżonego **A. S. (1)**:

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce kary pozbawienia wolności wymierzonej za przypisany oskarżonemu czyn, na podstawie art. 297 § 1 kk w zw. z art. 37a kk (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020r.) w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na świadczeniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

w pozostałym zakresie **zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy**;

wobec oskarżonej **E. S.** **zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy**;

wobec oskarżonych **J. B., D. M. (1), I. K. (1), A. B., V. M., K. K. (5), R. L. (2)**skiego i **R. M.** **utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części**;

przyznaje od Skarbu Państwa tytułem zwrotu nieopłaconych przez strony kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym na rzecz:

adwokat K. R. w związku z reprezentowaniem oskarżonej M. P. (1),

adwokat K. R. w związku z reprezentowaniem oskarżonej A. K.,

adwokat U. K. w związku z reprezentowaniem oskarżonego J. J. (2),

adwokat U. K. w związku z reprezentowaniem oskarżonej E. S.,

adwokata M. O. w związku z reprezentowaniem oskarżonego M. M. (5),

adwokat K. P. w związku z reprezentowaniem oskarżonej A. P. (1),

adwokat E. O. w związku z reprezentowaniem oskarżonego J. K. (2),

adwokata E. M. w związku z reprezentowaniem oskarżonego A. S. (1)

kwoty – w zakresie każdego z punktów – po 1.476,00 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć 00/100) złotych, w tym kwoty po 276,00 (dwieście siedemdziesiąt sześć 00/100) złotych tytułem podatku od towarów i usług;

na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonych od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami w nim poniesionymi obciążając Skarb Państwa; w zakresie apelacji wniesionej przez Prokuratora z mocy art. 636 § 1 kpk koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 490 / 22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	8	

CZEŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 marca 2022r.

sygn. akt XVIII K 18 / 19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel subsydiarny

oskarżyciel posiłkowy

obrońcy
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1) kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania,	

	<i>jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</i>	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski			
#	<i>uchylenie</i>	#	<i>zmiana</i>

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1.	W. Ż	A. P. (1)	trwała niezdolność do pracy oskarżonej	orzeczenie ZUS	załącznik do apelacji
2.	J.	J. K. (2)	przeciętna opinia środowiskowa, aktualnie brak zastrzeżeń do zachowania oskarżonego, brak interwencji Policji	wywiad kuratora	k. ³³ 8624-8626
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów		
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1	kopia orzeczenia lekarza orzecznika ZUS	dowód niekwestionowany co do zgodności z oryginałem
2	wywiad kuratora dot. J. K. (2)	wywiad sporządzony przez uprawnioną osobę w sposób prawidłowy i pełny
2.2.2. nieuwzględnione ustaleniu faktów	Dowody przy	

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Uzasadnienie w tej części sporządzono z pominięciem wzoru formularza określonego w załączniku do Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 listopada 2019r. w sprawie wzorów formularzy uzasadnień wyroków oraz sposobu ich wypełniania (Dz. U. z 2019 roku, poz. 2349). Apelacje od wyroku Sądu Okręgowego złożyło kilka stron, miały one różny zakres i kierunek – sąd odwoławczy zdecydował się na sporządzenie tej części uzasadnienia w tradycyjnej formie. Odrębnie zostaną przywołane zarzuty sformułowane w poszczególnych apelacjach oraz zawarte w nich wnioski. Następnie od razu zostanie przedstawiona ocena ich zasadności.

Spośród podmiotów apelujących wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego złożyli:

Prokurator;

obrońca oskarżonych A. C. (1), M. W. (1) i K. W. (2)wskiego;

obrońca oskarżonej A. P. (1);

obrońca oskarżonego M. M. (5);

obrońca oskarżonego J. K. (2);

obrońca oskarżonej M. P. (1);

obrońca oskarżonej A. K.;

obrońca oskarżonego P. R. (1).

Nadto wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego złożył obrońca oskarżonego A. S. (2) (który nie składał apelacji).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie prezentowany jest pogląd, że z jednej strony sam fakt wprowadzenia formularzy uzasadnienia wyroku /art. 99a § 1 kpk/ nie może być automatycznie odczytywany jako naruszenie standardu rzetelnego procesu karnego (postanowienie SN z dnia 21.04.2022r., II KK 165/22, Lex nr 3430954, postanowienie SN z dnia 16.06.2021r., II KK 247/21, Lex nr 3347085). Zarazem Sąd Najwyższy kategorycznie wskazuje, że sporządzenie uzasadnienia na formularzu jest prawnie dozwolone tylko wówczas, gdy sąd ten nie dojdzie do przekonania, że materia sprawy nie pozwala mu na sporządzenie tego dokumentu w tej uproszczonej formie bez naruszenia prawa strony do rzetelnego procesu, które to prawo ma absolutny prymat przed uprawnieniem sądu do

stosowania tych pomocnych rozwiązań o charakterze biurowo-technicznym (wyrok SN z dnia 16.11.2021r., IV KK 448 /20, Lex nr 3391770; wyrok SN z dnia 19.01.2022r., I KA 13/21, Lex nr 3370653).

* * *

Na wstępie należało zauważyć, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się żadnych uchybień określonych w art. 439 § 1 kpk, których wystąpienie obligowałoby sąd odwoławczy do uchylenia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów, a także wpływu uchybienia na treść orzeczenia.

1. apelacja Prokuratora

Prokurator wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w odniesieniu do oskarżonych A. C., M. W. (1), K. W. (1), E. K. (1) oraz J. B., J. J. (2), D. M. (1), I. K. (2)kiej, A. B., P. R. (1), V. M., M. M. (5), K.la K., R. L. (1), J. K. (2), A. S. (1) i R. M..

W odniesieniu do **A. C. (1)** sformułował zarzuty:

błędu w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, a polegającego na niesłusznym przyjęciu, iż swoim zachowaniem oskarżona nie wypełniła znamion czynu z art. 297 § 1 kk, podczas gdy prawidłowo ustalony na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego stan faktyczny pozwala na przypisanie jej popełnienie przestępstwa z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a nie z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonej polegającej na wymierzeniu kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat i na podstawie art. 33 § 2 kk kary grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na 100 złotych, a więc w rażąco niskiej wysokości zarówno w stosunku do kary pozbawienia wolności oraz grzywny, a także z niesłusznym zastosowaniem środka probacyjnego, podczas gdy okoliczności sprawy, w tym charakter naruszonych dóbr prawnych, szeroki zakres czynu, wysokość wyrządzonej szkody, a także względy prewencji ogólnej wskazują, iż wobec oskarżonej powinna zostać orzeczona bezwzględna kara 3 lat pozbawienia wolności i kara grzywny w ilości 200 stawek dziennych po 800 zł każda.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku

zastosowanie kwalifikacji z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i uwzględnienie tej kwalifikacji zgodnie z aktem oskarżenia;

wymierzenie oskarżonej kar za ten czyn w wymiarze: 3 lat pozbawienia wolności bez zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia oraz grzywny w liczbie 200 stawek dziennych po 800 zł każda.

W przypadku **M. W. (1)** sformułowano zarzuty:

błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść orzeczenia, a polegającego na niesłusznym przyjęciu, iż swoim zachowaniem oskarżona M. W. (1) pomogła A. C. (1) do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz, że nie wypełniła znamion czynu z art. 297 § 1 kk, podczas gdy prawidłowo ustalony na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego stan faktyczny pozwala na przypisanie ww. oskarżonej popełnienie przestępstwa z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a nie z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonej polegającej na wymierzeniu kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 kk kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 100 złotych, a więc w rażąco niskiej wysokości zarówno w stosunku do

kary pozbawienia wolności oraz grzywny, a także z niesłusznym zastosowaniem środka probacyjnego, podczas gdy okoliczności sprawy, w tym charakter naruszonych dóbr prawnych, szeroki zakres czynu, wysokość wyrządzonej szkody, a także względy prewencji ogólnej wskazują, iż wobec oskarżonej powinna zostać orzeczona bezwzględna kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i kara grzywny w ilości 150 stawek dziennych po 600 zł każda.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

zastosowanie kwalifikacji z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i uwzględnienie tej kwalifikacji zgodnie z aktem oskarżenia;

wymierzenie oskarżonej M. W. (1) kar w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia i grzywny w liczbie 150 stawek dziennych po 600 zł każda na podstawie art. 33 § 2 kk.

W zakresie dotyczącym **E. K. (1)** Prokurator sformułował zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść orzeczenia, a polegającego na niesłusznym przyjęciu, iż swoim zachowaniem oskarżona nie wypełniła znamion czynu z art. 297 § 1 kk, podczas gdy prawidłowo ustalony na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego stan faktyczny pozwala na przypisanie jej popełnienie przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a nie przestępstwa zakwalifikowanego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk. Prokurator domaga się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie kwalifikacji z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

W przypadku **K. W. (1)** Prokurator sformułował zarzut rażącej niewspółmierność kary orzeczonej polegającej na wymierzeniu kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat i na podstawie art. 33 § 2 kk kary grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na 100 złotych, a więc w rażąco niskiej wysokości zarówno w stosunku do kary pozbawienia wolności oraz grzywny, a także z niesłusznym zastosowaniem środka probacyjnego, podczas gdy okoliczności sprawy, w tym charakter naruszonych dóbr prawnych, szeroki zakres czynu, wysokość wyrządzonej szkody, a także względy prewencji ogólnej wskazują, iż wobec oskarżonego powinna zostać orzeczona bezwzględna kara 3 lat pozbawienia wolności i kara grzywny w liczbie 150 stawek dziennych po 800 zł każda. Prokurator wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie takich właśnie kar.

W przypadku oskarżonych **J. B., J. J. (2), D. M. (2)niak, I. K. (1), A. B., P. R. (1), V. M., M. M., K. K. (5), R. L. (1), J. K. (2), A.ma S.** oraz **R. M.** apelacja zawiera zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść orzeczenia, a polegającego na niesłusznym przyjęciu, iż swoim zachowaniem oskarżeni nie wypełnili wszystkich znamion czynu z art. 286 § 1 kk, podczas gdy prawidłowo ustalony na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego stan faktyczny pozwala na przypisanie ww. oskarżonym popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a nie wyłącznie przestępstwa zakwalifikowanego z art. 297 § 1 kk. Wobec tych osób Prokurator domaga się zastosowania kwalifikacji z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i uwzględnienie tej kwalifikacji w opisie czynów zgodnie z aktem oskarżenia i w podstawie wymiaru kary.

Zgodnie z art. 433 § 1 kpk sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu - również w granicach podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3 kpk, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435 kpk, art. 439 § 1, kpk art. 440 kpk i art. 455 kpk. Zarazem (art. 434 § 1 kpk) sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego jedynie:

- 1) wtedy, gdy wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy, oraz
- 2) w granicach zaskarżenia, chyba że ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia, oraz

3) w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym, chyba że środek odwoławczy nie pochodzi od oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika i nie podniesiono w nim zarzutów albo ustawa nakazuje wydanie orzeczenia niezależnie od podniesionych zarzutów.

Apelacja Prokuratora w swoim najszerszym zakresie podmiotowym (str. 4.) zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na niesłusznym przyjęciu, że pożyczkobiorcy nie wypełnili wszystkich znamion przestępstwa oszustwa, na skutek czego sąd I instancji przypisał im wyłącznie czyny z art. 297 § 1 kk, a nie zarzucone aktem oskarżenia występki z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Uzasadnienie zarzutu znajduje się na str. 20.-21. apelacji.

Ocenić należy, czy zarzut ten (ale i pozostałe zarzuty z apelacji Prokuratora, oparte na art. 438 pkt 3) kpk) zostały w ogóle prawidłowo skonstruowane? Czy Prokurator w istocie nie zarzuca obrazy prawa materialnego poprzez niewłaściwą subsumpcję prawidłowo ustalonego stanu faktycznego pod normy prawa karnego.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz powinien polegać na wykazaniu jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, wyrażonymi w zaskarżonym wyroku, gdyż sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego, odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest skuteczny tylko wtedy, kiedy skarżący wykaże konkretne uchybienia w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się sąd I instancji, stosujący reguły logicznego rozumowania, zasady wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok SN z dnia 1.03.2007r., WA 8/07, OSNwSK 2007/1/559). Błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd braku), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem nieznanności określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych, itd. (T. Grzegorzcyk, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Zakamycze 2003, teza 9 do art. 438 kpk). Tymczasem Prokurator w istocie nie kwestionuje żadnych ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd I instancji, a jedynie ich ocenę prawną.

Niezależnie jednak od tych wątpliwości wskazać trzeba, że Sąd meriti prawidłowo zauważył w przypadku każdego z pożyczkobiorców, że nie można im przypisać przestępstwa oszustwa. Polega ono na doprowadzeniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Do znamion przestępstwa z art. 286 § 1 kk należą trzy oszukańcze sposoby jego popełnienia: wprowadzenie innej osoby w błąd, wyzyskanie błędu, wyzyskanie niezdolności innej osoby do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Pierwszy i drugi opiera się na błędzie pokrzywdzonego, którego wyobrażenie o rzeczywistości nie odpowiada faktom w zakresie istotnym dla podjęcia decyzji o określonym rozporządzeniu mieniem. Sprawca albo błąd ten wywołuje, przedstawiając pokrzywdzonemu fałszywy obraz rzeczywistości, albo wykorzystuje fakt, że pokrzywdzony z innego powodu jest już w błędzie. Trzeci sposób popełnienia oszustwa wiąże się ze szczególnymi cechami osoby dokonującej rozporządzenia mieniem. Jej niezdolność do należytego pojmowania przedsiębranego działania może mieć charakter trwały /nieodjrzałość/, jak i przejściowy /np. stan odurzenia/ (wyrok SN z dnia 2.12.2002r., IV KKN 135/00, Prok. i Pr.-wkł. 2003/6/8). W przypadku oszustwa na szkodę osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej bez osobowości prawnej wprowadzenie w błąd (lub inne oszukańcze metody) dotyczy osób fizycznych wchodzących w skład organu tej jednostki lub też innych osób w jej strukturze uprawnionych do podejmowania decyzji majątkowych (wyrok SN z dnia 5.12.2006r., WA 32/06, OSNwSK 2006/1/ 2362).

W ustalonym stanie faktycznym, z uwagi na treść umowy agencyjnej i zakres umocowania A. C. (1) to ona (z pomocą M. W. (1)) podejmowała w imieniu (...) S.A. decyzję o udzieleniu pożyczki, o ile jej kwota nie przekraczała 50

tysięcy złotych. Obie oskarżone wiedziały, że zaświadczenia o zatrudnieniu są podrobione, a pożyczkobiorcy nie mają zdolności kredytowej takiej, jaka wynikałaby ze złożonych wniosków i zaświadczeń. Oskarżone nie weryfikowały tych zaświadczeń wiedząc, że byłaby ona negatywna. Tym samym nie sposób uznać – jak chciałby tego Prokurator – że osoba uprawniona na mocy umowy agencyjnej oraz pełnomocnictwa do podejmowania decyzji majątkowych odnoszących się do mienia Banku była wprowadzona w błąd przez pożyczkobiorców. Patrząc na to zagadnienie z ich perspektywy – nie mogli oni wprowadzić jej w błąd, skoro A. C. (1) znała rzeczywisty stan rzeczy. Oczywiście finalnie doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Banku, ale nie przekonuje argumentacja, że o zaistnieniu oszustwa ma świadczyć to, że oskarżone rejestrowały wniosek i przekazywały do oddziału Banku (...) S.A. Wszystko odbywało się poprzez rejestrację w systemie banku (...), a praca agencji była przez bank nadzorowana. Faktycznie wnioski były wprowadzane do systemu, który dokonywał ich oceny (tzw. system scoringowy), ale był to system elektroniczny oparty o wcześniej opracowany algorytm (nie dochodziło do analizy wniosku przez analityka kredytowego w oddziale). Tymczasem wprowadzić w błąd można inną osobę, a nie system komputerowy (por. str. 52. uzasadnienia). Dlatego eliminacja z opisu czynu znamion oszustwa, a z kwalifikacji prawnej art. 286 § 1 kk była decyzją prawidłową.

Prokurator kwestionuje również wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynów przypisanych A. C. (1), M. W. (1) (niezależnie od podstawowego zarzutu przyjęcia, że dopuściła się ona czynu w postaci zjawiskowej pomocnictwa, a nie współsprawstwa) i E. K. (1) art. 297 § 1 kk. Zarzut ten, ujęty jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie jest trafny. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wyjaśnia powodu takiej modyfikacji kwalifikacji prawnej czynu, ale można go zrekonstruować na podstawie przedstawionych ustaleń faktycznych. Otóż w przypadku E. K. (1) postępowanie dowodowe nie wykazało (odmiennie niż w przypadku K. W. (1) i J. K. (1)), by brała ona udział w preparowaniu zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach. Prokurator nie kwestionuje, że rola oskarżonej polegała na dowiezieniu osób z okolic C.wy do agencji w L. i przyjmować należy, że znała ona przynajmniej w ogólnym zarysie ich sytuację materialną. Jednak zbyt daleko idzie postulat by oprócz pomocnictwa do przestępstwa niedopełnienia obowiązków i oszustwa (związanego z wyłudzeniem nienależnych prowizji) przypisać jej jednocześnie pomocnictwo do czynu penalizowanego w art. 297 § 1 kk. Natomiast w przypadku A. C. (1) i M. (...) zauważyć trzeba, że faktycznie obie oskarżone były świadome, że zaświadczenia o zatrudnieniu są podrobione i że są dokumentami mającymi istotne znaczenie dla uzyskania pożyczki przez pożyczkobiorców, czyli dla kogo innego wedle brzmienia art. 297 § 1 kk. Rzecz jednak w tym, że to oskarżona podejmowała decyzje o udzieleniu pożyczek – skoro pożyczkobiorcom przypisano dokonanie występku określonych w art. 297 § 1 kk polegających na przedłożeniu podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu, to logiczną sprzecznością byłoby przypisanie tego czynu osobom, którym te zaświadczenia przedłożono. Godzi się zauważyć, że Prokurator w kwalifikacji zarzutu aktu oskarżenia art. 297 § 1 kk umieścił w tym miejscu, który odpowiadał zachowaniu polegającym na wyłudzeniu nienależnej prowizji (pomiędzy art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk). Wyżej wskazano, że proces udzielania pożyczek odbywał się niejako automatycznie poprzez wprowadzenie danych do systemu komputerowego banku, który przy wykorzystaniu odpowiedniego algorytmu dokonywał oceny zdolności kredytowej i proponował decyzję w przedmiocie złożonego wniosku. Zatem de facto dla przyznania pożyczki zaświadczenie o zatrudnieniu mogłoby nawet nie istnieć (do systemu można byłoby wprowadzić dowolnego pracodawcę spośród rzeczywiście istniejących podmiotów i wymyśloną kwotę wynagrodzenia). Zaświadczenie o zatrudnieniu było natomiast potrzebne do rozliczenia zawartej umowy pożyczki – musiało zostać przekazane do Banku wraz z pozostałą dokumentacją nie tylko dla zarchiwizowania, ale również by A. C. (1) mogła uzyskać prowizję. Czyniąc to oskarżona posługiwała się podrobionym dokumentem (w rozumieniu art. 270 § 1 kk), a nie dokumentem podrobionym dotyczącym okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wsparcia finansowego (w rozumieniu art. 297 § 1 kk). Podrobione zaświadczenia o zatrudnieniu straciły tę rolę z chwilą udzielenia pożyczek. Zatem kwalifikacja pomijająca art. 297 § 1 kk jest prawidłowa.

Prokurator zarzucił również niezasadne przyjęcie, że M. W. (1) zarzuconego jej czynu dopuściła się w formie zjawiskowej pomocnictwa (zamiast zarzuconego jej aktem oskarżenia działania wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1)). Zarzut ten również sformułowano jako zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Wątpliwości nie budzi, że M. W. (1) nie była stroną umowy agencyjnej zawartej w dniu 3 kwietnia 2014r. i nie została umocowana przez pokrzywdzony bank do zawierania umów w jego imieniu. Ustalony stan faktyczny nie potwierdza poglądu Prokuratora, że M. W. (1) mogła osobiście kontrolować i kształtować, np. poprzez weryfikację składanych oświadczeń oraz wprowadzanie danych do

systemu, informacje, które były niezbędne do oceny zdolności kredytowej, a w rezultacie do zawierania w imieniu banku umowy oraz, że od M. W. (1) zależało również, jakie dane o pożyczkobiorcy zostaną wprowadzone, co następnie przesądzało o udzieleniu pożyczki. Owszem oskarżona nie była ubezwłasnowolniona wolicjonalnie i hipotetycznie mogła zdecydować jakie dane wprowadzić i zweryfikować prawdziwość zaświadczeń. Rzecz jednak w tym, że M. W. (1) będąc jedną z osób współdziałających w przestępczym funkcjonowaniu agencji pośrednictwa kredytowego czynić tego nie zamierzała. Przez to nie można jej, na równi z A. C. (1) traktować jako osobę zajmującą się sprawami majątkowymi Banku. Zagadnienie, kto jest osobą zajmującą się sprawami majątkowymi podmiotu budzi wątpliwości w doktrynie oraz judykaturze. Pewne jednak jest, że przestępstwo określone w art. 296 kk jest przestępstwem indywidualnym, a art. 296 § 1 jednoznacznie przesądza, co może stanowić źródło obowiązku zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą, zaliczając do nich: 1) przepis ustawy, 2) decyzję właściwego organu, 3) umowę. M. W. (1) nie była zobowiązana do zajmowania się sprawami majątkowymi (...) S.A. na żadnej z tych podstaw. Za daleko by szła teza, że faktyczne wykonywanie przez nią określonych czynności zastąpiło zobowiązanie wynikające z jednego z tych trzech źródeł. Zajmowanie się charakteryzuje się zresztą pewną samodzielnością działania podmiotu, której nie można rozumieć zbyt wąsko, jedynie jako samodzielnego podejmowania decyzji lub samodzielnego dbania, w sensie decydowania o zamierzonych działaniach, o wzrost majątku lub zapobieganie stratom. Do zajmowania się konieczne jest jednak dysponowanie przez sprawcę określoną sferą kompetencji władczych, umożliwiających mu – co najmniej w pewnym zakresie – kształtowanie władczo, a więc w sposób wiążący i wynikający z decyzji podejmowanych przez sprawcę – sfery praw i obowiązków podmiotu, w imieniu i na rzecz którego działa w ramach posiadanych uprawnień i obowiązków (postanowienie SN z dnia 3.11.2004r., IV KK 173/04, OSNwSK 2004/1/1981). W tym kontekście czynności wykonywanych przez M. W. (1) nie sposób utożsamiać z jakimkolwiek zakresem władztwa. Dlatego tak sformułowany przez Prokuratora zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie. W perspektywie współsprawstwa do przestępstwa z art. 296 § 1 kk należy mieć na uwadze skutkowy charakter tego przestępstwa oraz treść art. 21 § 2 kk, co oznacza, że extraneus może odpowiadać karnie za współsprawstwo tego przestępstwa, jeżeli tylko miał świadomość współdziałania ze zobowiązanym do zajmowania się sprawami majątkowymi innej osoby (wyrok SN z dnia 30.10.2013r., II KK 81/13, OSNKW 2014/3/25). Zarazem przepis ten przesądza, iż każdy współdziałający (podżegacz, pomocnik, współsprawca, sprawca kierowniczy lub wydający polecenie) ponosi odpowiedzialność za wchodzące w grę przestępstwo indywidualne, jeżeli o danej okoliczności wiedział (tzn. uświadamiał sobie, iż współdziała z podmiotem przestępstwa indywidualnego). W ten sposób ustawodawca zrównał sytuację wszystkich współdziałających w przestępstwie indywidualnym (wyrok SA w Warszawie z dnia 24.01.2014r., II AKa 264/13, Lex nr 1419143). Sąd I instancji prawidłowo przyjął – nikt tego nie kwestionuje – że M. W. (1) wiedziała, że A. C. (1) z mocy umowy agencyjnej i pełnomocnictwa jest zobowiązana do zajmowania się sprawami majątkowymi (...) S.A. i trafnie uznał, że ze względu na zakres wykonywanych przez nią czynności i brak samodzielności, jak też kompetencji władczych jej współdziałanie jako extraneusa w przestępstwie indywidualnym właściwym należy ocenić tylko jako pomocnictwo.

Dokonując natomiast oceny zarzutów dotyczących rażącej niewspółmierności (w znaczeniu łagodności) kar wymierzonych oskarżonym A. C. (1), M. W. (1) oraz K. W. (1) zauważyć należy, że Prokurator kwestionuje zarówno wymiar kary pozbawienia wolności, jak i kary grzywny. W zakresie tego zarzutu popada jednak w sprzeczność i już samo to pozbawia ten zarzut skuteczności. Otóż Prokurator zdaje się chyba zapominać, że od wejścia w życie aktualnie obowiązującego kodeksu karnego kara grzywny oparta jest na systemie mieszanym – odrębnie określa się liczbę stawek dziennych (uwzględniając kryteria z art. 53 kk), by następnie – stosownie do wyznaczników z art. 33 § 3 kk – określić wysokość stawki dziennej. Tymczasem w apelacji Prokurator, chociaż domaga się określenia wysokości stawek dziennych na zdecydowanie wyższym poziomie, nie formułuje żadnego zarzutu pod adresem ustaleń sądu meriti, iż stawka dzienna w kwocie 100,00 zł prawidłowo uwzględnia dochody sprawców, ich warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Niezależnie od kwestii, że postulowane przez Prokuratora grzywny z uwagi na wyższą stawkę dzienną stanowiłyby dla oskarżonych większą dolegliwość, to przecież domagając się wymierzenia – przykładowo – A. C. (1) kary 200 stawek dziennych grzywny (w miejsce 500, jak w zaskarżonym wyroku) de facto zgłasza wniosek złagodzenia tej kary. Skoro zaś kary wymierzone kumulatywnie powinny być skorelowane ze sobą stopniem surowości (nie sposób przecież racjonalnie uzasadnić wymierzenia tej samej osobie za

ten sam czyn kary pozbawienia wolności zbliżonej do górnej granicy ustawowego zagrożenia i kary grzywny równej dolnej granicy), to Prokurator konsekwentnie powinien domagać się również złagodzenia kar pozbawienia wolności.

W orzecznictwie jednolicie przyjmuje się, że przyjęcie rażącej niewspółmierności kary zakłada, że na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna – nie dająca się zaakceptować – różnica między karą wymierzoną a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Chodziłoby m. in. o sytuacje, w których kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego (postanowienie SN z dnia 13.03.2023r., II ZK 86/22, Lex nr 3567881). Kara rażąco niewspółmierna to taka, której wymiar niejako bije w oczy (np. wyrok SA w Warszawie z dnia 19.05.2023r., II AKa 114/23, Lex nr 3581608).

Prokurator w aspekcie surowości kar pozbawienia wolności utrzymuje, że okoliczności sprawy, w tym charakter naruszonych dóbr prawnych, szeroki zakres czynu, wysokość wyrządzonej szkody, a także względy prewencji ogólnej przemawiają za wymierzeniem oskarżonym kar surowszych: A. C. (1) 3 lat pozbawienia wolności (zamiast 2 lat), M. W. (1) 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (zamiast 1 roku i 8 miesięcy), a K. W. (1) 3 lat pozbawienia wolności (zamiast 2 lat). Zarzuty w tym zakresie Prokurator uzasadnił na str. 9., 12.-13. i 14. uzasadnienia apelacji. O ile zgodzić się można było z Prokuratorem, że oskarżeni uczynili sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu, proceder był przemyślany i zorganizowany, trwał przez pewien czas, a wyrządzona szkoda jest niebagatelna, to zestawienie tych okoliczności z niekwestionowanymi przecież przez Prokuratora faktami, takimi jak niekaralność A. C. (1) i M. W. (1), pozytywna opinia środowiskowa wszystkich oskarżonych, upływ czasu od dokonania przestępstwa, przyznanie się do winy przez K. W. (1) musi skutkować uznaniem, że wymierzone im kary przez sąd I instancji nie są rażąco łagodne. Na oskarżonych ciąży obowiązek naprawienia szkody i zgodzić się należy z poglądem sądu okręgowego, że jego wypełnienie będzie bardziej realne w sytuacji ich przebywania na wolności. Nie należy a priori zakładać, że oskarżeni wobec – jak twierdzi skarżący – łagodności kary obowiązek ten zlekceważą. Zauważyć trzeba, że jakkolwiek Prokurator domaga się wymierzenia A. C. (1) i K. W. (1) kar po 3 lata pozbawienia wolności (czyli o połowę surowszych od kar wymierzonych zaskarżonym wyrokiem), to nadal są to kary w dolnych granicach zagrożenia ustawowego. Przez to nie sposób przyjąć, by dysproporcja między karą wymierzonymi a oczekiwanymi była rażąca, by była po oczach. Chociaż Prokurator generalnie kwestionował zasadność zastosowania wobec tych oskarżonych środka probacyjnego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, to nawet alternatywnie nie sformułował zarzutu dotyczącego błędnego zastosowania art. 69 kk i art. 70 kk (w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r.).

* * *

2. apelacja obrońcy oskarżonych A. C. (1) (punkty 1.-3. wyroku Sądu Okręgowego), **M. W. (1)** (punkty 4.-6.) oraz **K. W. (1)** (punkty 7.-9.)

Obrońca oskarżonych **A. C. (1)**, **M. W. (1)** i K. W. (1) wyrok sądu I instancji zaskarżył w całości na rzecz reprezentowanych. Odnośnie czynu przypisanego **A. C. (1)** z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz czynów przypisanych **M. W. (1)** i **K. W. (1)** z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk sformułował zarzut obrazy przepisów postępowania mającej istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę znajdującego się w aktach materiału dowodowego, uchybiającą zasadom logiki i prawidłowego wnioskowania, polegającą na nieuzasadnionej odmowie nadania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych A. C. (1), M. W. (1) i K. W. (1) w zakresie, w jakim nie przyznali się do działania w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wyrządzenia (...) S.A. szkody majątkowej i doprowadzenia (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (wskazując m.in., że ich celem było zawieranie umów pożyczek wyłącznie z osobami, które będą w stanie wywiązać się z zaciągniętego zobowiązania), podczas gdy wyjaśnienia oskarżonych złożone przed sądem stanowią spójną i logiczną całość, nadto korespondują z pozostałym materiałem dowodowym i ujawnionymi okolicznościami, w szczególności:

wyjaśnieniami współoskarżonych pożyczkobiorców w zakresie, w jakim potwierdzili, że ich rzeczywiste możliwości finansowe pozwalały na spłatę zaciągniętych zobowiązań,

faktem wywiązania się przez M. P. (1), M. K. (3), A. N., A. K., A. B., Z. S., J. S., K. S., Ł. S., K. G., D. D., A. P. (1), K. K. (5), A. H., I. P., A. P. (2), E. K. (3) z zawartych umów pożyczek,

wyjaśnieniami E. K. (1) w zakresie, w jakim przyznała, że A. C. (1) i K. W. (1) interweniowali w sprawie osób, które zalegały z płatnościami,

zeznaniami A. S. (3) i M. W. (2), z których wynika, że oskarżeni nie obejmowali zamiarem spowodowania skutku w postaci powstania znacznej szkody majątkowej ani doprowadzenia (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, co w konsekwencji doprowadziło do błędnej kwalifikacji prawnej czynu A. C. (1) z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk oraz do błędnego przypisania M. W. (1) i K. W. (1) pomocnictwa do popełnienia przestępstwa głównego przypisanego A. C. (1).

Odnośnie czynu przypisanego **M. W. (1)** z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 § 1 i 2 kk w zw. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk obrońca zarzucił dokonanie błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez bezpodstawne przyjęcie, że M. (...) w okresie objętym zarzutem działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu w ten sposób, że przyjmowała wnioski o udzielenie pożyczek, dokumenty poświadczające zatrudnienie i zarobki, wprowadzała dane do systemu oraz uruchamiała pożyczki, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego i ujawnionych w sprawie okoliczności wynika, że oskarżona nie była stroną umowy agencyjnej z (...) S.A., nie miała kompetencji do uruchamiania pożyczek oraz nie otrzymywała dodatkowych dochodów z tytułu kredytów udzielonych przez Agencję (...).

Obrońca we wnioskach apelacji domagał się:

zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia A. C. (1) od zarzucanego jej czynu z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i orzeczenia na nowo o karze w pozostałym zakresie,

zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia M. W. (1) od zarzucanego jej czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i orzeczenia na nowo o karze w pozostałym zakresie,

zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia K. W. (1) od zarzucanego mu czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 296 § 1 i 2 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk oraz orzeczenia na nowo o karze w pozostałym zakresie.

Dokonując oceny apelacji autorstwa adw. J. K. (3) na wstępie wskazać należało, że wnioski zawarte w środku odwoławczym są oczywiście błędne. Lektura zarzutów prowadzi do wniosku, że zarzucając obrazę przepisów postępowania (art. 7 kpk w przypadku trojga oskarżonych) skarżący chce osiągnąć efekt w postaci wyeliminowania z opisu czynów im przypisanych – odpowiednio w formie zjawiskowej sprawstwa oraz pomocnictwa – znamion przestępstwa niegospodarności menedżerskiej (art. 296 §§ 1 i 2 kk) oraz oszustwa (art. 286 § 1 kk), zaś formułując zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (odnośnie M. W. (1)) znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uczynienia sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu (art. 65 § 1 kk). Skarżący wnosi o uniewinnienie oskarżonych od zarzucanych im czynów o określonej kwalifikacji oraz o orzeczenie na nowo o karze w pozostałym zakresie. Takie sformułowanie wniosków jest oczywiście błędne, a to z uwagi na zasadę jedności czynu (art. 11 § 1 kk). Zatem nie jest możliwe uniewinnienie od części czynu i skazanie za jego pozostałą część. Prawidłowy wniosek apelacyjny powinien obejmować wyeliminowanie z opisu czynu kwestionowanych przez skarżącego znamion i odpowiadającej im kwalifikacji prawnej oraz ewentualne złagodzenie kary na skutek odmienności czynu przypisanego w wyroku odwoławczym.

Po zasygnalizowaniu mankamentów wniosków skargi odwoławczej należało dokonać analizy zawartych w niej zarzutów. N. były one zasadne. Formułując zarzut 1. obrońca starał się przekonać Sąd odwoławczy, że jego mocodawcy nie działali w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wyrządzenia (...) S.A. szkody majątkowej i doprowadzenia tego Banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Zarazem obrońca nie kwestionuje, że A. C. (1) i M. W. (1) świadomie nie weryfikowały zaświadczeń o dochodach przedkładanych przez kolejnych pośredników, ale dotyczyło to wyłącznie pożyczkobiorców, co do których miały przekonania, że ich sytuacja finansowa pozwala na spłatę pożyczek. Zapewnienia te miały pochodzić od samych pożyczkobiorców oraz od tychże pośredników, którzy mieli weryfikować ich zdolność kredytową. Obrońca jednak pomija, że to obowiązkiem oskarżonej A.-ki C. była weryfikacja zdolności kredytowej, w tym autentyczności zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach, a poprzez zaniechanie przeprowadzenia tej czynności nie dopełniała ona swoich obowiązków. Skarżący akcentuje, że szereg pożyczkobiorców spłaciło zaciągnięte pożyczki jeszcze przed wydaniem wyroku przez sąd I instancji. To okoliczność bezsporna. Jednak kolejne osoby pożyczek nie spłaciły mimo upływu terminu, na jaki zostały one udzielone. W przypadku niektórych pożyczkobiorców zaległości nie są duże, ale można wyodrębnić też grupę takich, którzy w ogóle nie przystąpili do spłat (ewentualnie spłacone zostały tylko 3 pierwsze raty, co miało na celu zabezpieczenie wypłaty prowizji w prawidłowo ustalonym przez sąd I instancji modus operandi działania oskarżonych – por. str. 121.-122. uzasadnienia). Naiwnością rażą wyjaśnienia, że dla oskarżonych wystarczające były zapewnienia samym pożyczkobiorców przekazywane osobiście. Nic przecież nie stało na przeszkodzie, by wówczas dokonać weryfikacji prawdziwości i rzetelności zaświadczeń. Oskarżone tego nie czyniły wiedząc, że wynik weryfikacji będzie negatywny. Sąd I instancji trafnie przywołał (str. 118.), że umowa agencyjna z dnia 3 kwietnia 2014r. nakładała na oskarżoną nie tylko trudny do zdefiniowania obowiązek działania z najwyższą starannością w celu zachowania renomy i dobrego imienia (...) S.A., ale też jak najbardziej namacalny i sprawdzalny obowiązek dbałości o jakość portfela kredytowego, w szczególności poprzez minimalizację kredytów zagrożonych. Analizując apelację Prokuratora wskazano, że niekorzystne rozporządzenie mieniem zachodzi nie tylko wtedy, gdy powstaje faktyczna szkoda. Rozporządzenie mieniem jest niekorzystne, gdy taka dyspozycja jest oceniana negatywnie z punktu widzenia interesów majątkowych pokrzywdzonego, nawet jeśli nie doszło do rzeczywistej straty. Niekorzystne rozporządzenie mieniem ma miejsce bowiem nie tylko wówczas, gdy pokrzywdzony nie otrzyma należnego mu świadczenia, ale również, gdy wskutek wprowadzenia w błąd, dochodzi do zawarcia umowy o wyższym stopniu ryzyka niż ten, który istnieje w przekonaniu pokrzywdzonego (wyrok SN z dnia 18.04.2018r., III KK 380/17, Lex nr 2515712; wyrok SA w Łodzi z dnia 22.12.2021r., II AKa 273/21, Lex nr 3482008). Niezależnie bowiem od deklaracji pożyczkobiorców, iż dysponują innymi źródłami dochodów (niż wynagrodzenie za pracę od pracodawców, od których pochodziły zaświadczenia) wskazać trzeba, że zazwyczaj były to dochody z prac dorywczych, nigdzie nie zgłoszone. W przypadku braku spłaty pożyczki jej windykacja, czy później nawet egzekucja należności przysądzonej prawomocnie orzeczeniem sądu cywilnego jest znacznie utrudniona, przez co udzielenie pożyczki w takiej sytuacji obarczone jest większym ryzykiem (pożyczka taka jest pożyczką zagrożoną, a obowiązkiem oskarżonej A. C. (1) było dążenie do minimalizacji liczby takich pożyczek, a nie ich świadome kreowanie). Zupełnie zatem nietrafne jest przywoływanie fragmentów wyjaśnień współoskarżonych pożyczkobiorców (str. 6. apelacji), a nawet przeciwnie – potwierdzają one powyższe stanowisko Sądu odwoławczego. Tytułem przykładu podać można wyjaśnienia J. J. (3), który jakkolwiek w 2014 roku miał pracować na umowę zlecenie i umowę o dzieło w branży budowlanej, to umowy te zawierał ustnie. Nie był zatem nigdzie zgłoszony (praca na czarno, podobnie jak M. K. (3)).

Kolejna część uzasadnienia analizowanej apelacji skupia się na zagadnieniu dbałości oskarżonych o to, by pożyczkobiorcy spłacali pożyczki – wręcz ich porozumienia, że jakkolwiek będą one udzielane osobom niemogącym wykazać formalnie swojej zdolności kredytowej, ale posiadającym środki (np. właśnie z zatrudnienia na czarno) pozwalające na uiszczanie rat. Ten wywód jedynie potwierdza trafność przypisania oskarżonej A. C. (1) czynu określonego w art. 296 §§ 1 i 2 kk, a dwojce pozostałych oskarżonych pomocnictwa do tego czynu. Kolejny raz wskazać należy na obowiązki ciężące na oskarżonej na mocy umowy agencyjnej – pośród nich był obowiązek działania z najwyższą starannością. Bank zawierając umowę z całą pewnością nie wymagał owej najwyższej staranności w wyszukiwaniu klientów, którzy nie mogli uzyskać wsparcia finansowego w sposób zgodny z wymaganiami stawianymi przez banki (str. 7. apelacji). Banki stawiając wymogi formalne i materialne dla uzyskania kredytów / pożyczek

i do zadań pośredników kredytowych (agentów) nie należy ich kontestowanie oraz opracowywanie własnych procedur oceny zdolności kredytowej klientów. Zaprezentowanego tu stanowiska nie zmienia okoliczność, że jeden z pośredników współpracujących z Agencją wyłamał się z opracowanego porozumienia (mowa o E. K. (1)) i doszło do udzielenia pożyczek osobom, które nie miały żadnej zdolności kredytowej. Opisywane przez oskarżonych próby nawiązania kontaktu z E. K. (1) czy nawet bezpośrednio z pożyczkobiorcami nakierowane były nie troską o mienie Banku tylko o własny interes objawiający się zagrożeniem uzyskania prowizji z tytułu udzielenia pożyczek tym osobom. Potwierdzają to zresztą zeznania A. S. (3). W działaniach oskarżonych nie sposób dopatrywać się dbałości o dobór klientów, którzy mieli możliwości finansowe gwarantujące spłacenie pożyczek, skoro złamali oni podstawowy obowiązek umowy agencyjnej działania z najwyższą starannością. Jeżeli nawet jedynie M. M. (7)łowski, K. K. (5) i R. M. opisali sytuacje polegające na przekazaniu znacznej części pożyczki E. K. (1), to przecież i inni pożyczkobiorcy wyjaśniali o kilkunastoprocentowych prowizjach za pośrednictwo w doprowadzeniu do udzielenia pożyczek. Nie będzie dowolna teza, że prowizje te pozostające w gestii K. W. (1) i pozostałych oskarżonych stanowiły rezerwę na wypadek, gdyby klienci nie opłacali rat. Nie można było tracić z pola widzenia i tego, że nieprawidłowości będące przedmiotem zarzutów dotyczyły pożyczek nieprzekraczających 50.000,00 zł – to kolejny argument za celowym i wyrachowanym działaniem oskarżonych celem uzyskania wynagrodzenia prowizyjnego, a nie w trosce o interes pożyczkobiorców i pokrzywdzonego Banku.

Dokonując oceny zarzutu dotyczącego wyłącznie M. W. (1): zgodnie z art. 115 § 4 kk korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. M. W. (1) nie była stroną umowy agencyjnej łączącej agencję (...) z (...) S.A. (dlatego została skazana wyłącznie za pomocnictwo) – była tam zatrudniona jako pracownik. Była świadoma istnienia procedury przestępczego, uczestniczyła w nim jako pomocnik. Jej wynagrodzenie uzależnione było de facto od jego funkcjonowania, a podejmowane przez nią czynności skutkowały przysporzeniem dla pożyczkobiorców (udzielone pożyczki) i A. C. (1) (uzyskiwana prowizja od Banku).

Końcowo zauważyć trzeba, że zachowanie podejmowane przez osobę posiadającą charakteryzujące się odpowiednią dozą samodzielności decyzyjnej uprawnienia i obowiązki w zakresie zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą mocodawcy polegające na nadużyciu tychże uprawnień lub niedopełnieniu obowiązków, jeśli skutkuje wyrządzeniem szkody majątkowej, jest realizacją znamion przestępstwa nadużycia zaufania oraz nigdy nie stanowi realizacji znamion przestępstwa oszustwa. Nie można bowiem tym samym czynem siebie samego wprowadzić w błąd co do okoliczności istotnych z punktu widzenia rozporządzenia cudzym mieniem i jednocześnie mając świadomość, że z uwagi na okoliczności rozporządzenie mieniem będzie mieć charakter niekorzystny, wyrządzić w ten sposób szkodę majątkową mocodawcy (P. Kardas, M. Dąbrowska-Kardas [w:] W. Wróbel, A. Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom III, Warszawa 2022, teza 115 do art. 296 kk; wyrok SA w Poznaniu z dnia 17.05.2023r., II AKa 273/22, Lex nr 3586954).

Przypisując oskarżonej A. C. (1) w ramach jednego czynu przestępstwo z art. 296 §§ 1 i 2 kk oraz z art. 286 § 1 kk sąd I instancji nie postąpił wbrew temu pogładowi. Z opisu czynu jej przypisanego (analogicznie innym oskarżonym w formie zjawiskowej pomocnictwa) wynika jasno, że przestępstwo niegospodarności dotyczyło udzielania pożyczek na podstawie pełnomocnictwa udzielonego przez Bank oraz umowy agencyjnej, a przestępstwo oszustwa – wyłudzenia prowizji.

* * *

3. apelacja obrońcy oskarżonej A. P. (1) (punkt 46. wyroku)

Obrońca oskarżonej **A. P. (1)** przywołując art. 438 pkt 2) i 3) kpk zarzuciła:

mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, to jest art. 7 kpk oraz art. 410 kpk poprzez dokonanie nieprawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonej A. P. (1) i uznanie ich za niewiarygodne w zakresie braku wiedzy oskarżonej o przedłożonym zaświadczeniu o zarobkach z miejsca pracy (vide s. 91. uzasadnienia), a także poprzez pominięcie wyjaśnień oskarżonej w części, w jakiej wskazywała ona, iż: nie zna K. W. (1); jedynym powodem nieotrzymania przez nią pożyczki w jej banku był fakt figurowania w BIK, a nie to, że miała niewystarczające zarobki,

przy czym nikt z banku (...) nie żądał od niej zaświadczenia o zarobkach (vide protokół przesłuchania z dnia 26 sierpnia 2016r.); nie dawała przy zaciąganiu pożyczki żadnego zaświadczenia, bo miały wystarczyć same wyciągi z rachunku bankowego; podczas podpisania umowy pożyczki podpisywała wiele dokumentów, składała podpisy i parafki (vide protokół przesłuchania z dnia 30 maja 2017 r.), a wyglądało to w ten sposób, że ta pani przekręcała kartki umowy, a ja tylko podpisywałam (...) Na drugim egzemplarzu pokazywała, gdzie mam się podpisywać. (...) Z tym plikiem, który został u tej pani ja się nie zapoznawałam. Ja przeczytałam kopię, którą dostałam. Ta pani obróciła dokumenty w moją stronę i kartkowała, pokazując miejsca w których mam się podpisać, a ponadto oskarżona wyjaśniła także, że kwota, która była w harmonogramie odpowiadała jej możliwościom finansowym (s. 23.-25. protokołu rozprawy z dnia 24 października 2019r.) - podczas gdy okoliczności te mają kluczowe znaczenie z punktu widzenia treści stawianego oskarżonej zarzutu, a nieodniesienie się do nich przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku świadczy o dokonaniu ustaleń stanu faktycznego i wyrokowaniu jedynie na podstawie części dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej, a ponadto relacja oskarżonej pozostawała w całości konsekwentna i spójna oraz korespondowała z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie (w tym z opinią biegłego, z której wynika, że zaświadczenie o zatrudnieniu A. P. (1) zostało podrobione przez K. W. (1), co Sąd Okręgowy uznał za udowodnione na s. 21.-22. oraz na s. 40. uzasadnienia swego wyroku, jednocześnie nie nadał jednak tej okoliczności właściwego znaczenia);

mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez nieprawidłową ocenę wyjaśnień oskarżonego K. W. (1) i uznanie ich za wiarygodne w części dotyczącej wiedzy klientów o tym, iż posługują się podrobionymi dokumentami (vide s. 64. uzasadnienia wyroku) - podczas gdy w szczególności w odniesieniu do oskarżonej A. P. (1) brak jest przesłanek pozwalających na stwierdzenie, iż K. W. (1) posiadał jakąkolwiek wiedzę na temat stanu jej świadomości w momencie podpisywania umowy pożyczki, skoro oskarżony w szczególności na rozprawie głównej w dniu 12 grudnia 2019r. wyjaśniał, że nie poznał A. P. (1), nie spotkał się z nią nigdy osobiście i nie kojarzy sytuacji udzielenia jej pożyczki, a przy tym sama A. P. (1) także wyjaśniała, że nie знаła K. W. (2)skiego (vide protokół jej przesłuchania z dnia 26 sierpnia 2016r.); dodatkowo ze znajdującej się w aktach sprawy notatki urzędowej wynika, że analiza kontaktów telefonicznych numeru, którym posługiwał się K. W. (1) nie wykazała połączeń pomiędzy nim a A. P. (1);

będący skutkiem obrazę przepisów postępowania błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że wszyscy klienci mieli wiedzę w jaki sposób uzyskują pożyczkę, tj. wiedzieli o tym, że posługują się podrobionymi dokumentami, albowiem wcześniej byli negatywnie weryfikowani w bankach pod kątem możliwego otrzymania wsparcia finansowego lub sami wiedzieli, że kredytów nie uzyskają, zaś w trakcie podpisywania umowy składali również swoje podpisy pod dokumentami, które były zatytułowane zaświadczenie o zatrudnieniu, przy czym zaświadczenia te pochodziły z innych firm, niż oskarżeni pracowali lub też oskarżeni w ogóle nie byli zatrudnieni, a ponadto pożyczkobiorcy mieli do wglądu wnioski o udzielenie pożyczki, w którym były wpisane nierzetelne dane, tożsame z zaświadczeniem, który to dokument również podpisywali, jadąc do placówki bankowej odległej od miejsca zamieszkania i płacili bardzo wysoką prowizję (s. 64.-65. uzasadnienia wyroku) – podczas gdy okoliczności tych nie sposób stwierdzić w odniesieniu do oskarżonej A. P. (1), która zaciągnęła pożyczkę będąc osobą zatrudnioną, w wysokości adekwatnej do swych możliwości finansowych – o czym świadczy także fakt dokonania terminowej jej spłaty (która nastąpiła przed postawieniem jej zarzutu w sprawie);

będący skutkiem obrazę przepisów postępowania błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że oskarżona A. P. (1) w złożonym wniosku o pożyczkę z (...) oświadczyła, że jest zatrudniona w firmie (...) Sp. z o.o. na czas nieokreślony i uzyskała dochód miesięczny z ostatnich trzech miesięcy w kwocie 3.697,88 zł (vide s. 40. uzasadnienia) – podczas gdy jak wynika z jej konsekwentnych i spójnych wyjaśnień o udzielenie pożyczki do agencji w L. zwróciła się ona właśnie dlatego, że w tej jednostce nie wymagano przedłożenia zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach (którego uzyskanie od jej ówczesnego pracodawcy było bardzo czasochłonne), zaś samo podpisanie umowy pożyczki wyglądało w ten sposób, że pracownica agencji przekładała kartki umowy, które A. P. (1) podpisywała we wskazanych miejscach, nie mając świadomości co do tego, że częścią dokumentacji kredytowej było sfałszowane wcześniej przez K. W. (1) zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach;

będący skutkiem obrazy przepisów postępowania błęd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym przyjęciu, że oskarżona A. P. (1) dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu, zakwalifikowanego jako przestępstwo z art. 297 § 1 kk – podczas gdy wnikliwa i poprawna analiza zgromadzonego materiału dowodowego na stwierdzenie owej okoliczności nie pozwalała.

Obrońca na wypadek niepodzielenia przywołanych zarzutów, na podstawie art. 438 pkt 4) zarzuciła rażąco niewspółmierność kary 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 25,00 zł – w sytuacji, gdy na zasadność wymierzenia oskarżonej kary łagodniejszej wskazują jej dotychczasowy sposób życia, uprzednia niekaralność, a także fakt, iż A. P. (1) jest osobą całkowicie niezdolną do pracy i pobiera świadczenie emerytalne, wobec czego kwota grzywny w połączeniu z wysokością kosztów sądowych jest dla niej kwotą wygórowaną.

Sformuławszy te zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia oraz uniewinnienie oskarżonej A. P. (1); w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd odwoławczy podstawowych zarzutów o uwzględnienia zarzutu alternatywnego – o zmianę wyroku poprzez obniżenie orzeczonej wobec A. P. (1) kary grzywny.

Zarzuty obszernej apelacji obrońcy oskarżonej A. P. (1) nie były zasadne i miały typowo polemiczny charakter z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego. Dla oceny świadomości oskarżonej, że podpisując wniosek o udzielenie pożyczki składa nierzetelne pisemne oświadczenie oraz zarazem przedkłada podrobiony dokument irrelevantne jest, czy oskarżona знаła K. W. (1) i czy miała z nim jakikolwiek kontakt oraz, czy ten oskarżony poznał A. P. (1), spotkał się z nią i czy był obecny w siedzibie Agencji (...) w dniu, w którym została zawarta umowa pożyczki. Oskarżona wyjaśniła, że do Agencji w L. skierowała ją pośredniczka (czyli kobieta), a ze zgromadzonych dowodów wynika, że z agencją tą współpracowało kilku pośredników. Nie będzie dowolna teza, że po owym skierowaniu K. W. (1) wiedząc, że jest kolejny klient, któremu trzeba załatwić pożyczkę spreparował fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu nie kontaktując się wcześniej z oskarżoną. Taki mógł być powód zawarcia we wniosku nieprawdziwych danych o posiadanym prawie jazdy oraz dacie założenia rachunku bankowego. Zarazem zaświadczenie o zatrudnieniu było niezbędne do udzielenia pożyczki. Oskarżona wyjaśniła, że wybór agencji w L. podyktowany był tym, że nie wymagano tam zaświadczeń o zatrudnieniu, a jej miejscu pracy ich uzyskanie było czasochłonne. Jednak finalnie oskarżona złożyła swój podpis na podrobionych zaświadczeniu. Twierdzenie, że zrobiła to w pośpiechu składając podpisy na kolejno podsuwanych jej kartkach traktować należy jako linię obrony już z tego powodu, że zaświadczenie o zatrudnieniu swoim wyglądem zasadniczo różni się od wniosku o pożyczkę, umowy oraz licznych załączników do niej. Zatem A. P. (1) nie mogła nie zauważyć, że pośród dokumentów znajduje się zaświadczenie o zatrudnieniu, którego tam teoretycznie nie powinno być (gdyż agencja miała go nie wymagać). Oskarżoną paradoksalnie obciąża również zgodność miejsca pracy na podrobionym zaświadczeniu z rzeczywistym miejscem zatrudnienia. Różni się natomiast i to diametralnie wysokość wynagrodzenia: w rzeczywistości 2.600,00 zł brutto; na zaświadczeniu 3.600,00 zł netto. Połączenie tego z faktem, że oskarżona figurowała w BIK i inny bank odmówił jej udzielenia pożyczki uprawniało Sąd meriti do wniosku o świadomym złożeniu nieprawdziwego oświadczenia oraz posłużenia się podrobionym dokumentem.

Nie był zasadny również zarzut alternatywny rażąco niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonej. Wcześniej przedstawiono, kiedy kara może być uznana za niewspółmierną. A. P. (1) wymierzono karę grzywny, czyli karę rodzajowo najłagodniejszą (wedle gradacji kar z art. 32 kk). Jej wymiar (100 stawek dziennych) nie może razić surowością. Art. 33 § 1 kk stanowi, że – o ile ustawa nie stanowi inaczej – najniższa liczba stawek wynosi 10, zaś najwyższa 540. Liczba 100 stawek dziennych przewyższa dolną granicę, ale daleka jest od górnej granicy ustawowego zagrożenia. Zarazem określenie stawki dziennej na poziomie 25,00 zł odpowiada kryteriom z art. 33 § 3 kk, to jest dochodom oskarżonej, jej warunkom osobistym, rodzinnym, stosunkom majątkowym i możliwości zarobkowym. A. P. (1) była osobą niezdolną do pracy (vide kopia orzeczenia lekarza orzecznika ZUS wydanego w sierpniu 2020 roku, dokument stanowił załącznik do apelacji). Niemniej wedle stanowiska obrońcy obecnie pobiera świadczenie emerytalne. Sąd Apelacyjny to twierdzenie przyjmuje jako notorię powszechną (art. 168 zdanie pierwsze kpk: skoro A. P. (1) urodziła się dnia (...), to dnia 28 grudnia 2021r. osiągnęła powszechny wiek emerytalny dla kobiet – czyli jeszcze przed wydaniem zaskarżonego wyroku). Oznacza to, że niezdolność do pracy nie ma już znaczenia dla oceny możliwości zarobkowych oskarżonej, która otrzymuje świadczenie emerytalne. Dolegliwość kary grzywny

sprowadzająca się do konieczności uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwoty 2.500,00 zł i nie może przez to razić surowością. Owszem, do dnia 30 czerwca 2015r. obowiązywał art. 58 § 2 kk stanowiący, że grzywny nie orzeka się, jeżeli dochody sprawcy, jego stosunki majątkowe lub możliwości zarobkowe uzasadniają przekonanie, że sprawca grzywny nie uiszczy i nie będzie jej można ściągnąć w drodze egzekucji. Przepis ten hipotetycznie mógłby znaleźć zastosowanie z uwagi na datę popełnienia przypisanego przestępstwa oraz regulację art. 4 § 1 kk. Ale nie sposób uznać, że uiszczenie kwoty 2.500,00 zł pozostaje poza możliwościami oskarżonej. Należność ta może zostać ściągnięta w drodze egzekucji. Jeżeli oskarżona chce jej uniknąć, może złożyć wniosek o rozłożenie jej uiszczenia na raty (art. 49 kkw).

* * *

4 apelacja obrońcy oskarżonego M. M. (5) (punkt 45. wyroku)

Obrońca oskarżonego **M. M. (5)** sformułował zarzuty:

naruszenia art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu w postaci wyjaśnień M. M. (5) i przyjęcie, że M. M. (7)ski miał zamiar wyłudzić pożyczkę i jej nie spłacić, podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, że nie miał on świadomości, że w procesie starania się o pożyczkę inne osoby wykorzystują dokumenty niezbędne do zawarcia pożyczki, w tym w szczególności w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach z (...) Sp. z o.o. z dnia 5 września 2014r. (Zaświadczenie o zatrudnieniu), które były podrobione albo nierzetelne;

błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na treść orzeczenia i polegający na błędnym uznaniu, że M. M. (5) miał zamiar dokonać wyłudzenia pożyczki poprzez przedłożenie dokumentów niezbędnych do otrzymania pożyczki, w tym Zaświadczenia o zatrudnieniu, który to dokument miał być podrobiony (a także nierzetelny), podczas gdy M. M. (5) chciał uzyskać pożyczkę w sposób legalny i następnie ją spłacić, a wykorzystanie podrobionych albo nierzetelnych dokumentów było dokonane bez jego świadomości.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego mu czynu.

W świetle ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd meriti odnośnie tego czynu (str. 39.-40. uzasadnienia) oraz dokonanej oceny dowodów (str. 90.-91.) zarzuty naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów mającej skutkować błędem w ustaleniach faktycznych jawią się jako oczywiście niezasadne. Skarżący pomija, że w okresie, w którym zaciągnięto pożyczkę M. M. (5) nie pracował, miał zadłużone mieszkanie, a jego jedynym w miarę stałym źródłem dochodu był zasiłek z MOPS-u w wysokości około 500,00 zł. Oskarżony przecież wyjaśnił, że nie miał z czego spłacać pożyczki – część pożyczki (przekazane 15.000,00 zł) miała spłacać G. K.. Ktoś zapłacił za niego trzy raty, ale on nawet nie wie kto. Apelujący pomija, że finalnie M. M. (5) przypisano jedynie tzw. oszustwo kredytowe (art. 297 § 1 kk) eliminując z opisu czynu oraz kwalifikacji znamiona oszustwa zwykłego i art. 286 § 1 kk. Przez to na drugim planie pozostają kwestie, czy oskarżony swoim zamiarem obejmował chęć wyłudzenia pożyczki oraz chęć niespłacenia pożyczki (przy treści jego wyjaśnień wątpliwości nie powinno budzić, że tak było). Apelujący akcentuje natomiast rzekomy brak świadomości oskarżonego, że pośród dokumentów złożonych w agencji znajdowało się podrobione i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu w (...) Sp. z o.o. Obrońca przywołuje wyjaśnienia oskarżonego z rozprawy, że nie czytał umowy i podpisywał wszystkie dokumenty podsunięte mu przez G. K.. N. można podzielić wywodu obrońcy, że M. M. (5) pozostawał w uzasadnionym błędnym przekonaniu, że procedura uzyskiwania pożyczki opiera się na prawdziwych dokumentach. Jakże bowiem prawdziwe dokumenty miały potwierdzać jego zdolność kredytową, jeżeli jego jedynym dochodem był zasiłek z opieki społecznej. Okoliczności uzyskania pożyczki, w tym konieczność podzielenia się nią z osobą trzecią dowodzą świadomości oskarżonego, że udzielana jest ona w nadzwyczajnej procedurze, a to prowadzi do wniosku, że przypisanie M. M. (5) występku z art. 297 § 1 kk było zasadne.

Apelacja obrońcy nie formułowała nawet alternatywnych zarzutów dotyczących kary. Było to zrozumiałe, skoro obrońca zakwestionował sprawstwo oraz zawinienie. Sąd Apelacyjny dokonując natomiast całościowej kontroli

orzeczenia doszedł do przekonania, że z uwagi na konieczność zapewnienia wewnętrznej sprawiedliwości wyroku orzeczenie dotyczące kary wymaga korekty.

W dość zwięzłej części uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego dotyczącej wymiaru kary dla poszczególnych pożyczkobiorców (str. 165.-166.) wyjaśniono, że został on zróżnicowany przy wykorzystaniu kryteriów:

- sytuacji materialnej,
- faktu spłacenia (lub nie) pożyczki,
- ewentualnej uprzedniej karalności,
- wysokości zaciągniętej pożyczki.

Wedle tego algorytmu M. M. (5) wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności, albowiem kwota pożyczki wynosiła blisko 40 tysięcy złotych, utrzymująca się zaległość blisko 32 tysiące złotych (spłacone tylko 3 razy przez osobę trzecią),

był on uprzednio karany i dodatkowo odpowiadał w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk.

Powyższe okoliczności nie są podważane, jednak w ocenie Sądu odwoławczego – mimo uprzedniej karalności i powrotności do przestępstwa – wymierzenie pojedynczemu pożyczkobiorcy kary bezwzględnej 1 roku pozbawienia wolności w sytuacji, w której organizatorzy procederu zostali skazani na karę 2 lat pozbawienia wolności (dodatkowo warunkowo zawieszoną), a większość pożyczkobiorców na kary grzywny zaburza wewnętrzną sprawiedliwość wyroku. Dlatego wymagał on w tym zakresie korekty (art. 440 kpk). W punkcie XII.1) wyroku dokonano jego zmiany w ten sposób, że w miejsce kary pozbawienia wolności wymierzonej za przypisany M. M. (7)łowskiemu czyn, na podstawie art. 297 § 1 kk w zw. z art. 37a kk (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020r.) w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzono mu karę 12 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na świadczeniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Kara ta będzie dolegliwa, ale pozostanie karą wolnościową. W pozostałym zakresie wyrok co do M. M. (5) utrzymano w mocy.

* * *

5. apelacja obrońcy oskarżonego J. K. (2) (punkt 55. wyroku Sądu Okręgowego)

Obrońca oskarżonego **J. K. (2)** w apelacji zawarła zarzuty:

naruszenia prawa procesowego, to jest art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk i art. 410 kpk, które miało wpływ na treść orzeczenia polegającego na tym, że Sąd wydając wyrok uznał, że z materiału dowodowego wynika, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu nie wskazując konkretnie, które dowody za tym przemawiają, podczas gdy w sprawie brak jest jednoznacznych dowodów potwierdzających sprawstwo oskarżonego, zaś wszelkie niewyjaśnione okoliczności należy interpretować na korzyść oskarżonego;

naruszenia prawa procesowego, to jest art. 7 kpk, które miało wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i uznanie, iż w toku postępowania zostało udowodnione popełnienie przez oskarżonego J. K. (2) zarzucanego mu czynu z art. 297 § 1 kk, podczas gdy w aktach sprawy brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonego odnośnie wymienionych czynów;

błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, iż oskarżony wyłudził pożyczkę przedkładając nierzetelne zaświadczenie o wysokości zarobków i zatrudnieniu, podczas gdy to zaświadczenie zostało podrobione przez K. W. (1);

z daleko posuniętej ostrożności procesowej – rażącej niewspółmierności kary do zarzutów stawianych oskarżonemu, rozmiarów szkody.

Stawiając te zarzuty obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzuconemu mu czynu.

Z zarzutów apelacji ostatni, rażącej niewspółmierności kary zasługiwał na częściowe uwzględnienie. J. K. (2) był uprzednio karany m. in. za czyn z art. 280 § 1 kk – przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa. Oskarżony nie spłacił pożyczki (zaległość wynosi 32.030,00 zł), a jej wysokość wynosiła 39.957,44 zł. W przekonaniu sądu odwoławczego, identycznie jak w przypadku M. M. (5) te okoliczności, chociaż obciążające nie uzasadniały wymierzenia mu kary bezwzględnej 1 roku pozbawienia wolności. W ten sposób zaburzono wewnętrzną sprawiedliwość wyroku i wymagał on w tym zakresie korekty. Dokonano jej w ten sposób (punkt XIV.1) wyroku), że w miejsce kary pozbawienia wolności wymierzonej za przypisany J. K. (2) czyn, na podstawie art. 297 § 1 kk w zw. z art. 37a kk (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020r.) w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzono mu karę 12 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na świadczeniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Wobec uprzedniej karalności kara powinna być odczuwalna, ale pozostanie karą wolnościową. Z wywiadu kuratora (dowód przeprowadzony w postępowaniu odwoławczym na wniosek obrońcy – k. 8624 i n.) wynika, że oskarżony generalnie prawidłowo funkcjonuje w społeczeństwie. Aktualnie nie nadużywa alkoholu, nie awanturuje się, nie są przeprowadzane interwencje w jego miejscu zamieszkania. Oskarżony co prawda nie ma stałego zatrudnienia, ale ma to związek z jego stanem zdrowia.

Nie zasługiwały natomiast na uwzględnienie zarzuty poprzedzające zarzut rażącej niewspółmierności kary. W zarzucie 1. przywołano m. in. art. 4 kpk jako przepis, którego naruszenia miał się dopuścić sąd I instancji. W uzasadnieniu apelacji nie znajdujemy natomiast szerszego uzasadnienia, w jaki sposób miałyby zostać naruszona zasada obiektywizmu. Zaś zarzut naruszenia art. 4 kpk, wyrażającego zasadę obiektywizmu adresowaną do organów prowadzących postępowanie, bez wykazania konkretnych naruszeń innych przepisów procedury z nim powiązanych, musi być uznany za bezpodstawny. Dla skutecznego podniesienia zarzutu obraży art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o braku obiektywizmu sądu, opierające się wyłącznie na subiektywnym odczuciu strony postępowania karnego, w szczególności wynikającym z odmiennej od dokonanej przez sąd oceny materiału dowodowego (postanowienie SN z dnia 24.08.2022r., III KK 161/22, Lex nr 3411411; postanowienie SN z dnia 22.03.2022r., II KK 31/22, Lex nr 3417265). O ile nawet skarżąca starała się powiązać zarzut naruszenia art. 4 kpk z naruszeniem innych przepisów postępowania (art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk), to nie zdołała wykazać, że sąd meriti nieobiektywnie ocenił zebrany materiał dowodowy.

Wbrew twierdzeniom apelacji sąd I instancji wskazał (str. 44. uzasadnienia), na podstawie jakich dowodów ustalił, że J. K. (2) dopuścił się zarzuconego mu czynu. Tym samym nie doszło do naruszenia art. 410 kpk, w szczególności poprzez oparcie wyroku na dowodzie, który nie został ujawniony w toku rozprawy głównej. Nie można zgodzić się również z tezą, iż sąd wyrokował w oparciu o wybiórczo wyselekcjonowane dowody. Wiązanie w zarzucie naruszenia art. 7 kpk i art. 410 kpk jest zasadne tylko wówczas, gdy wykazane zostanie, że uchybienie poprawnej oceny dowodów było spowodowane pominięciem istotnej okoliczności zdarzenia, bądź nieujawnienia jej na rozprawie w sposób niezgodny z procedurą gromadzenia i przeprowadzania dowodów. W przypadku, gdy sąd prawidłowo ujawnił na rozprawie dowody, które pozwoliły na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie i poddał je ocenie, zarzut naruszenia art. 410 kpk jest bezpodstawny (wyrok SA w Warszawie z dnia 22.03.2023r., II AKa 514/21, Lex nr 3569167).

W uzasadnieniu (str. 97.-99.) dokonano oceny wyjaśnień oskarżonego, zeznań jego konkubiny A. C. (3) i opinii biegłego. Dokonana ocena korzysta z ochrony art. 7 kpk. Opinia biegłego z zakresu badań porównawczych pisma (k. (IX-51) 39-56) rzeczywiście nie jest kategoryczna. We wnioskach wskazuje, że dokumenty bankowe (m. in. wniosek o udzielenie pożyczki, umowę i zaświadczenie o zatrudnieniu) podpisała jedna osobą i prawdopodobnie jest nią J. K. (2). Sąd meriti przekonująco wskazał, że mimo nieprawidłowości w funkcjonowaniu Agencji w L. postępowanie przygotowawcze (ale też postępowanie kontrolne prowadzone przez Bank) nie ujawniło, by umowy były zawierane na słupy (w znaczeniu, że fałszowano podpisy pożyczkobiorców). J. K. (2) nie zgłosił utraty dowodu osobistego, a jego pełne i prawidłowe dane znajdują się na dokumentacji bankowej. Nie sposób zatem uznać, że ktoś się pod niego podszył. Dlatego prawidłowo w kategoriach linii obrony sąd I instancji ocenił wyjaśnienia oskarżonego (i

wspierające jego wersję zeznania konkubiny), że nigdzie nie wyjeżdżał, nie zaciągał pożyczki i w sprawie jest osobą pokrzywdzoną. O zaciągnięciu pożyczki przez oskarżonego świadczą też wyjaśnienia K. W. o prowizji otrzymanej przez niego za zorganizowanie udzielenia pożyczki. Nie ma uchwytneho powodu, dla którego K. W. (1) miałby pomawiać oskarżonego. Oczywiście to K. W. (1) sfalszował zaświadczenie o zatrudnieniu w (...) S.A., niemniej to oskarżony je przedłożył z wnioskiem o udzielenie pożyczki, zaś w samym wniosku złożył nierzetelne pisemne oświadczenie o znaczeniu istotnym dla oceny jego zdolności kredytowej. Przypomnieć trzeba, że oskarżony był wtedy osobą bezrobotną i utrzymywał się z prac dorywczych na budowie. Zatem oskarżony nie mógł się bronić twierdzeniem, że pobrał ze swojego zakładu pracy zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków, które następnie – poza jego wiedzą – zostało przerobione lub podmienione. To, że opinia biegłego była niekategoryczna we wnioskach co do autorstwa podpisów na dokumentach nie obligowało sądu I instancji do sięgnięcia po instytucję określoną w art. 5 § 2 kpk. Przepis art. 5 § 2 kpk dotyczy wyłącznie wątpliwości, które rzeczywiście powziął sąd rozpoznający sprawę i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Nie chodzi zaś w tym przepisie o wątpliwości którejs ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zatem zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów (np. postanowienie SN z dnia 14.09.2022r., III KK 409/22, Lex nr 3487756).

* * *

przypadek oskarżonego A. S. (1) (punkt 56. wyroku Sądu Okręgowego)

Oskarżony A. S. (1) wyrokiem Sądu Okręgowego został skazany za czyn określony w art. 297 § 1 kk na karę 1 roku pozbawienia wolności. Z ustaleń faktycznych (str. 45.-46.) wynika, że A. S. (1) był osobą bezrobotną; posłużył się zaświadczeniem o zatrudnieniu z firmy (...) pojazdowa z wynagrodzeniem netto w wysokości 2.654,76 zł (netto); wysokość pożyczki 39.957,44 zł; zaległość 32.030,00 zł. Wyrok w stosunku do A. S. (1) został zaskarżony wyłącznie przez Prokuratora (w zakresie kwalifikacji prawnej); obrońca oskarżonego wyroku nie zaskarżył.

Art. 435 kpk stanowi, że sąd odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylił lub zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchycieniem lub zmianą na rzecz tamtych. W przekonaniu Sądu ad quem argumentacja przytoczona powyżej, dotycząca oskarżonych M. M. i J. K. (2) przemawia za korektą orzeczenia w zakresie kary również wobec A. S. (1). Okoliczność, że jest on osobą karaną, uzależnioną od alkoholu, praktycznie całe dorosłe życie jest osobą bezrobotną, a pożyczka nie została spłacona nie uzasadniał wymierzenia kary bezwzględnej pozbawienia wolności. Była to kara rażąco surowa, zaburzająca wewnętrzną sprawiedliwość wyroku. Dlatego – analogicznie jak w przypadku współoskarżonych – (punkt XV.1) wyroku) uległ on zmianie w ten sposób, że w miejsce kary pozbawienia wolności wymierzonej za przypisany oskarżonemu czyn, na podstawie art. 297 § 1 kk w zw. z art. 37a kk (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020r.) w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzono mu karę 12 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na świadczeniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

* * *

6. apelacja obrońcy oskarżonej M. P. (1) (punkt 18. wyroku Sądu Okręgowego)

Obrońca oskarżonej **M. P. (1)** wyrokowi sądu I instancji zarzuciła:

obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest art. 7 kpk i art. 410 kpk polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów polegającej na uznaniu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia przekonanie jakoby M. P. (1), ubiegając się o pożyczkę z (...) przedłożyła dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach, który był podrobiony, a także złożyła nierzetelne pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania tego wsparcia finansowego, podczas gdy w zgromadzonym materiale dowodowym brak jakichkolwiek środków dowodowych, które jednoznacznie wskazywałyby

na sprawstwo oskarżonej oraz by oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim popełnienia występku, jakim jest oszustwo kredytowe spenalizowane w art. 297 § 1 kk, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych;

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżona M. P. (1) popełniła zarzucany jej czyn umyślnie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, której to postaci zamiaru wymaga ustawodawca do przypisania czynu z art. 297 § 1 kk, podczas gdy nie zostało wykazane, że działaniu oskarżonej towarzyszył zamiar bezpośredni kierunkowy, a z jej wyjaśnień wynika, iż oskarżona nie miała świadomości jakie dokumenty zostały dołączone do wniosku kredytowego, bowiem korzystając z profesjonalnych usług pośredników działała w przekonaniu, że ma do czynienia z osobami godnymi zaufania i oskarżona swoją świadomością nie obejmowała faktu nierzetelności przedkładanych przez inne osoby w procedurze wnioskowania o pożyczkę dokumentów, co w konsekwencji przesądza o braku wypełnienia wszystkich znamion zarzucanego jej czynu.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniosła o uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu; ewentualnie, w przypadku uznania przez sąd II instancji, że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu – o warunkowe umorzenie postępowania na okres próby 1 roku.

Zarzuty sformułowane w apelacji przez obrońcę oskarżonej nie były zasadne. Bez znaczenia dla oceny zachowania oskarżonej pozostaje kwestia, czy знаła ona osoby zatrudnione w Agencji w L. (przez co obrona sugeruje – jak się wydaje – że istnienie takiej znajomości mogłoby wskazywać na działanie wspólnie i w porozumieniu). Nie przekonuje argumentacja przedstawiona na stronie 4. apelacji dotycząca rachunku, który oskarżona M. P. (1) posiadała od wielu lat w (...) S.A. Owszem banki częstokroć udzielają pożyczek na podstawie historii rachunku bankowego klienta i nie żądają zaświadczeń o zatrudnieniu – zaświadczenia te są zbędne, bowiem pracownicy banków w historii rachunków są w stanie zidentyfikować regularne comiesięczne wpływy tytułem wynagrodzenia za pracę. Jednak M. P. (2) taka regularnymi wpływami nie mogła się wykazać, gdyż w tamtym okresie nie pracowała. Przez to nie może się bronić twierdzeniem, że zamierzała uzyskać pożyczkę jako wieloletni klient (...) S.A. A jeżeli nawet – to starałaby się ją uzyskać w macierzystym oddziale, a nie w agencji mieszczącej się poza W.. Nie przekonywało również wyjaśnienie, że kwota pożyczki wyższa od rzeczywistych potrzeb (sfinansowanie wesela) była związana z chęcią uniknięcia wielokrotnych zapytań do BIK, które miały obniżyć lub wręcz skutkować utratą zdolności kredytowej. Istotnie fakt wielokrotnych zapytań do BIK od różnych instytucji finansowych ma wpływ na zdolność kredytową (sugeruje to, że kolejne podmioty nie udzielają pożyczek / kredytów i klient zgłasza się do następnych), ale M. P. (1) wówczas zdolności kredytowej nie miała. Wytlumaczenie zaciągnięcia pożyczki w kwocie przekraczającej potrzeby jest bardzo proste – nadwyżka przeznaczona była na prowizję dla pośrednika. Stosunek kwoty prowizji do kwoty pożyczki (blisko 15%) świadczy, jak trafnie to wykazał Sąd Okręgowy (str. 70.-71. uzasadnienia), że oskarżona była świadoma, że podstawą udzielenia jej tego wsparcia jest nierzetelne zaświadczenie o zatrudnieniu. O ile umowy pożyczki / umowy kredytowe rzeczywiście są sformułowane w sposób dość nieprzystępny, to jednak wnioski (szczególnie o pożyczkę konsumpcyjną) nie mają skomplikowanej formy i łatwo się zorientować, jakie treści zostały w nich zamieszczone. Stwierdzenie, że przed podpisaniem oskarżona wniosku nie czytała to wyłącznie linia obrony, bowiem gdyby – co wspomniano – oskarżona zamierzała uczciwie uzyskać pożyczkę, nie korzystałaby z usługi pośredników spoza W. oraz nie godziłaby się na tak wysoką prowizję. Podsumowując należało uznać, że dokonana przez sąd I instancji ocena dowodów jest prawidłowa i nie zaistniał błąd w ustaleniach faktycznych.

Sąd odwoławczy nie podzielił wniosku alternatywnego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania przeciwko oskarżonej. Postulat ten motywowano przede wszystkim sytuacją zawodową oskarżonej, która jako nauczyciel musi wykazać się przymiotem niekaralności. Czyn przypisany oskarżonej zagrożony jest karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, oskarżona nie była karana, a pożyczka została spłacona. Jednak art. 66 § 1 kk jako podstawową przesłankę warunkowego umorzenia postępowania wskazuje, by wina i społeczna szkodliwość czynu nie były znaczne. Z ocenie Sądu Apelacyjnego już chociażby z uwagi na wysokość zaciągniętej pożyczki (blisko 50.000,00 zł) oraz sposób działania oskarżonej, w tym motywację (uzyskanie środków za zorganizowanie wesela) nie można było przyjąć nieznacznosci winy i stopnia społecznej szkodliwości tego czynu.

* * *

7. apelacja obrońcy oskarżonej A. K. (punkt 25. wyroku Sądu Okręgowego)

Obrońca oskarżonego A. K. wyrokowi sądu I instancji zarzuciła:

obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść zapadłego wyroku, to jest art. 7 kpk i art. 410 kpk polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów polegającej na uznaniu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia przekonanie jakoby A. K., ubiegając się o pożyczkę z (...) przedłożyła dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach, który był podrobiony, a także złożyła nierzetelne pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania tego wsparcia finansowego, podczas gdy w zgromadzonym materiale dowodowym brak jakichkolwiek środków dowodowych, które jednoznacznie wskazywałyby na sprawstwo oskarżonej oraz by oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim popełnienia występku, jakim jest oszustwo kredytowe spenalizowane w art. 297 § 1 kk, co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych;

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżona A. K. popełniła zarzucany jej czyn umyślnie z zamiarem bezpośrednim kierunkowym, której to postaci zamiaru wymaga ustawodawca do przypisania czynu z art. 297 § 1 kk, podczas gdy nie zostało wykazane, że działaniu oskarżonej towarzyszył zamiar bezpośredni kierunkowy, a z jej wyjaśnień wynika, iż oskarżona nie miała świadomości jakie dokumenty zostały dołączone do wniosku kredytowego, bowiem korzystając z profesjonalnych usług pośredników, działała w przekonaniu, że ma do czynienia z osobami godnymi zaufania i oskarżona swoją świadomością nie obejmowała faktu nierzetelności przedkładanych przez inne osoby w procedurze wnioskowania o pożyczkę dokumentów, co w konsekwencji przesądza o braku wypełnienia wszystkich znamion zarzucanego jej czynu.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniosła o uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu; ewentualnie, w przypadku uznania przez sąd II instancji, że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu – o warunkowe umorzenie postępowania na okres próby 1 roku.

Apelacja obrońcy oskarżonej A. K. pod względem sformułowanych zarzutów oraz ich uzasadnienia była niezwykle zbliżona do pochodzącej od tego samego adwokata apelacji dotyczącej M. P. (1). Jednak środek odwoławczy dotyczący A. K. okazał się skuteczny, bowiem sytuacja obu oskarżonych – chociaż obrońca starała się przedstawić ją jako tożsamą – była odmienna. Wskazać jednoznacznie trzeba, że Autorka apelacji nie wypunktowała tych okoliczności, które Sąd Apelacyjny dostrzegł analizując akta sprawy, a których kompleksowa ocena doprowadziła do najdalej idącej zmiany kontrolowanego wyroku i uniewinnienia oskarżonej A. K. od dokonania zarzucanego jej czynu.

A. K. – odmiennie od M. P. (1) – w 2014 roku była zatrudniona na umowę o pracę (por. str. 28.-29. i 77.-78. uzasadnienia). Co więcej była zatrudniona w Miejskim Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. i osiągała wynagrodzenie w wysokości (brutto) 4.308,90 zł (k. ^(IX-) (...)). Oskarżona wyjaśniła, że pobrała od pracodawcy zaświadczenie o zatrudnieniu, które przekazała K. W. (1). Do wniosku o udzielenie pożyczki dołączone zostało jednak zaświadczenie sfalszowane przez J. K. (1), na którym widniała kwota 3.659,00 zł (brutto), równoważna kwocie 2.616,13 zł (netto). Zaświadczenie to oskarżona podpisała. Zarazem – co bezsporne – do wniosku o udzielenie pożyczki zostało dołączone również zaświadczenie mające potwierdzać dodatkowe źródło dochodu A. K. – miała to być firma (...) (4.605,00 zł brutto, 3.274,85 zł netto). Z opinii biegłego z zakresu badań porównawczych pisma (k. ^(IX-12) 80-81) wynika, że podpis oskarżonej na tym zaświadczeniu został sfalszowany metodą naśladownictwa. Oskarżona w swoich wyjaśnieniach opisała okoliczności związane z zaciągnięciem pożyczki, w tym dokładnie przebieg wizyty w agencji i podpisywania dokumentów. Oskarżona podpisała wtedy Wniosek o pożyczkę gotówkową, w którym na pierwszej stronie u dołu widnieje adnotacja o zatrudnieniu w (...) Sp. z o.o. We wniosku jest też informacja o wcześniej zaciągniętej pożyczce w wysokości 18,5 tysiąca złotych. Wzmianka, że wnioskodawczyni osiąga też dodatkowy dochód znajduje się na drugiej stronie wniosku u góry i obiektywnie trzeba przyznać, że jest mało widoczna. Dlatego, biorąc pod uwagę, że oskarżona przekazała K. W. (2) zaświadczenie o zatrudnieniu pozyskane od pracodawcy, zaświadczenie sfalszowane obrazuje jej wynagrodzenie niższe od rzeczywiście uzyskiwanego w (...) Sp. z o.o., a jej podpis na zaświadczeniu dotyczącym firmy (...) został sfalszowany za wyjaśnieniami A. K. przyjęć trzeba, że podpisując wniosek nie zauważyła

ona wzmianki o dodatkowym dochodzie. Tym samym nie można przyjąć, że świadomie złożyła ona nierzetelne pisemne oświadczenie w rozumieniu art. 297 § 1 kk. Sfałszowanie podpisu oskarżonej na zaświadczeniu z firmy (...) wyklucza przypisanie oskarżonej jego przedłożenia. W przypadku zaświadczenia z (...) Sp. z o.o.: zaświadczenie sfałszowane obrazuje zarobki niższe niż rzeczywiście uzyskiwane. Nie sposób zatem przyjąć, by oskarżona miała jakkolwiek interes w posłużeniu się takowym. Trudno racjonalnie wytłumaczyć, dlaczego J. K. (1) zaświadczenie to podrobił i ono zostało dołączone w miejsce prawdziwego. Niemniej wszystkie te okoliczności przemawiały za zmianą zaskarżonego wyroku oraz uniewinnieniem oskarżonej od dokonania zarzucanego jej przestępstwa. Koszty sądowe w takim wypadku ponosi Skarb Państwa.

* * *

8. apelacja obrońcy oskarżonego P. R. (1) (punkt 33. wyroku Sądu Okręgowego)

Obrońca oskarżonego **P. R. (1)** wyrokowi sądu I instancji zarzuciła obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to naruszenie

art. 201 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk poprzez brak dopuszczenia opinii uzupełniającej biegłych celem ustalenia, czy podpisy znajdujące się na przedmiotowej dokumentacji zostały złożone przez oskarżonego P. R. (1), w sytuacji w której opinia znajdująca się w aktach sprawy pozostawia wątpliwość co do autentyczności podpisów oskarżonego na części dokumentacji bankowej;

art. 193 § 1 kpk poprzez brak dopuszczenia opinii biegłych celem ustalenia, czy ww. podpisy znajdujące się na dokumentacji bankowej znajdujących się w aktach sprawy, a stanowiącej materiał dowodowy w sprawie zostały naniesione własnoręcznie przez oskarżonego P. R. (1) na wydrukowanej dokumentacji, czy też zostały nadrukowane na kartkach, na których znajdowały się podpisy oskarżonego P. R. (1) złożone in blanco przekazane następnie, zgodnie z twierdzeniami oskarżonego P. R. (1), J. K. (1);

art. 410 kpk poprzez brak uwzględnienia ustaleń Sądu co do czynów J. (...), w tym w szczególności sporządzania dokumentacji dotyczącej zaświadczenia o zatrudnieniu, podczas orzekania w przedmiocie oskarżonego P. R. (1), a w konsekwencji przyjęcia, iż oskarżony mimo trudnej sytuacji osobistej oraz jak wskazuje oskarżony przekazania podpisów in blanco miał świadomość co do nierzetelności podpisywanych przez siebie dokumentów;

art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie przez Sąd, iż biorąc pod uwagę, iż oskarżony podpisał umowę pożyczki, nie ma podstaw do uznania, iż nie jest autorem pozostałych podpisów podczas, gdy z prawidłowej analizy materiału dowodowego wynika, iż nie można stwierdzić kategorycznie, iż ww. podpisy pozostają podpisami oskarżonego P. R. (1);

art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie przez Sąd, iż wyjaśnienia oskarżonego nie zasługują na uwzględnienie oraz pozostają całkowicie niewiarygodne, podczas gdy wyjaśnienia złożone na etapie postępowania sądowego pozostają zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, zasadami logiki oraz nie stoją w sprzeczności ze zgromadzonym w przedmiotowym postępowaniu materiałem dowodowym;

art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie przez Sąd, iż wyjaśnienia oskarżonego dotyczące okoliczności podpisania umowy nie zasługują na uwzględnienie, podczas gdy z prawidłowej analizy materiału dowodowego uwzględniając zasady doświadczeni życiowego poczynić należy wniosek odmienny. Zaznaczyć należy, iż okoliczności sprawy jaki i zeznania innych osób w sprawie wskazują na przebieg wydarzeń w sposób wskazany przez oskarżonego P. R. (1) oraz brak świadomości oskarżonego co do nierzetelności dokumentów bankowych. Tym samym uznać należy, iż wyjaśnienia oskarżonego P. R. (1) pozostają w pełni wiarygodne oraz odzwierciedlają rzeczywisty stan faktyczny sprawy;

art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie przez Sąd, iż oskarżony P. R. (1) miał świadomość co do nierzetelności dokumentacji sporządzonej przez agencję pośrednictwa, podczas gdy z

materiału dowodowego wynika wniosek odmienny. Sam oskarżony wskazuje, iż nie miał możliwości zapoznania się z dokumentacją kredytową oraz nie miał świadomości, iż znajduje się w niej fałszywe zaświadczenie;

art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie przez Sąd, iż podpisanie przez oskarżonego wniosku kredytowego wskazuje na świadomość oskarżonego co do nierzetelności ww. dokumentacji oraz na podpisanie zaświadczenia, podczas gdy z materiału dowodowego ww. okoliczności nie wynikają; nadto w ocenie oskarżonego czynienie ustaleń co prawdopodobieństwa podpisania przez oskarżonego zaświadczenia na podstawie podpisania wniosku pozostaje w świetle materiału dowodowego nieuprawnione. Nie sposób bowiem stosować uproszczonego założenia, iż podpisanie jednego dokumentu powoduje podpisanie pozostałych, bez materiału dowodowego potwierdzającego ww. czynność oskarżonego;

art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie przez Sąd, iż oskarżony podpisał wniosek, w którym były zawarte nieprawdziwe dane i prawdopodobnie także zaświadczenie, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, iż to J. K. (1) wypisywał przedmiotowe zaświadczenie dotyczące miejsca zatrudnienia oskarżonego P. R. (1) sia, przy czym oskarżony wskazuje, iż w związku ze swoją złą sytuacją osobistą dostarczył J. K. (1) swoje podpisy in blanco, zaświadczenia o zatrudnieniu pochodzące z rzeczywistego miejsca pracy oskarżonego oraz nie miał świadomości co do nierzetelności ww. dokumentacji bankowej wygenerowanej przez przedmiotową agencję;

art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie przez Sąd, iż zebranej dokumentacji wynika, iż oskarżony P. R. (1) podpisał się na dokumentach związanych z pożyczką, podczas gdy z prawidłowej analizy materiału dowodowego, w szczególności z analizy przedmiotowej dokumentacji nie wynika, iż oskarżony P. R. (1) podpisał się na ww. dokumentacji, a jedynie, iż ww. podpisy mogące pochodzić od P. R. (1), bowiem opinia biegłego nie pozostaje kategoryczna co do większości przedmiotowych podpisów znajdujących się na ww. dokumentacji, jednakże Sąd nie ustalił, czy ww. podpisy zostały naniesione po wydrukowaniu ww. dokumentacji, czy też ww. dokumentacja została nadrukowana na kartki posiadające podpisy oskarżonego złożone in blanco a przekazane J. K. (1);

art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów poprzez brak uwzględnienia sytuacji osobistej oskarżonego P. R. (1) w okresie objętym aktem oskarżenia oraz dążeniu oskarżonego do spłaty przedmiotowej należności.

Obrońca wniosła o uchylenie wyroku Sądu I instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, ewentualnie – o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. R. (1) od zarzucanego mu czynu. Zaś z daleko posuniętej ostrożności procesowej o warunkowe umorzenie postępowania wobec tego oskarżonego.

Żaden z zarzutów sformułowanych w przedmiotowym środku odwoławczym – mimo ich wielości i obszerności – nie był zasadny. Wskazać trzeba, że skarżąca stawiając obszerne zarzuty niewiele miejsca przeznaczyła na ich umotywowanie.

Dokonując oceny zarzutów z punktów 1. i 2. przypomnieć należało, że zgodnie z art. 427 § 3a kpk w środku odwoławczym nie można podnosić zarzutu nieprzeprowadzenia dowodu z urzędu, chyba że okoliczność, która ma być udowodniona, ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, czy stanowi on przestępstwo i jakie, czy czyn zabroniony został popełniony w warunkach, o których mowa w art. 64 lub art. 65 Kodeksu karnego, lub czy zachodzą warunki do orzeczenia pobytu w zakładzie psychiatrycznym na podstawie art. 93g Kodeksu karnego. Przypomnieć trzeba, że zakres wyłączenia spod tego zakazu jest tak szeroki, że przepis ten niewiele zmienia w inkwizycyjnym modelu postępowania sądowego. Dopuszczalne jest zatem postawienie zarzutu nieprzeprowadzenia przez sąd z urzędu dowodu co do sprawstwa, co do elementów struktury przestępstwa i jego postaci określonej także w przepisach części ogólnej Kodeksu karnego (bezprawność, karalność, karygodność, zawinienie, a także konstrukcje prawne czynu ciągłego, czy chuligańskiego charakteru czynu), co do form stadialnych i zjawiskowych przestępstwa, co

do odpowiedzialności w warunkach art. 64 kk lub art. 65 kk (D. Świecki [w:] D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego. Komentarz aktualizowany, Lex/el. 2023, tezy 31-32 do art. 427 kpk).

Zarzuty z punktów 1. i 2. odnoszą się do zagadnienia, czy to na pewno P. R. (1) złożył podpisy na dokumentacji bankowej: umowie pożyczki i dokumentacji sporządzonej przed jej zawarciem. Niezależnie od potencjalnych sporów o zakres prekluzji w formułowaniu zarzutów, o których mowa w art. 427 § 3a kpk przyznać trzeba, że te sformułowane przez obrońcę dotyczą okoliczności istotnych dla sprawstwa oskarżonego. Ubolewać jedynie można, że obrońca wniosków o opinie uzupełniające nie złożyła w postępowaniu pierwszo-instancyjnym.

Obrońca zatem zarzuciła, że sąd *meriti* nie dopuścił dowodu z opinii uzupełniającej biegłego z zakresu badań porównawczych pisma w sytuacji, w której opinia znajdująca się w aktach pozostawia wątpliwość co do autentyczności podpisów oskarżonego na części dokumentacji bankowej. Art. 201 kpk stanowi, że jeżeli opinia jest niepełna lub niejasna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie, można wezwać ponownie tych samych biegłych lub powołać innych. Uznanie opinii za jasną i pełną w rozumieniu art. 201 kpk jest domeną organu procesowego, a nie strony procesowej (postanowienie SN z dnia 20.04.2022r., IV KK 277/21, Lex nr 3430923). Obrońca poza przywołaniem faktu, że biegły wnioski sformułował częściowo w kategorii prawdopodobieństwa nie wykazała żadnych mankamentów złożonej opinii. Biegły przecież wskazał, że brak możliwości sformułowania wniosków kategoriycznych dotyczących części dokumentów wynika z ograniczonej wartości materiału dowodowego. Rzeczywiście już pobieżny ogląd konstrukcji graficznych w funkcji podpisów prowadzi do stwierdzenia, że są one bardzo uproszczone, a przez to ich wartość identyfikacyjna jest ograniczona. Opracowanie opinii uzupełniającej wymagałoby uzyskania materiału porównawczego w postaci wzorów pisma oskarżonego P. R. (1), adekwatnego jakościowo oraz ilościowo do zapisów dowodowych. Trudno poszukiwać tzw. materiału bezwplywowego sporządzonego obejmującego podpisy w takiej samej konwencji niestaranności. Materiał bezwplywowy to zazwyczaj wnioski o wydanie dowodu osobistego / paszportu, które wypełniane są starannie i podpisywane czytelnie, a nie w formie parafki lub podpisu nieczytelnego. Obrońca formułując ten zarzut chyba nie dostrzegła, że oskarżony na rozprawie zmodyfikował stanowisko względem zarzutu, które prezentował w postępowaniu przygotowawczym. W śledztwie P. R. (2) kwestionował zaciągnięcie pożyczki, ale rozpoznał swój podpis na umowie (co samo w sobie już było logicznie sprzeczne) i J. K. (1) jako osobę, która miała załatwić kredyt. W postępowaniu sądowym oskarżony przyznał się, że był w banku i podpisywał dokumenty; kwestionował wyłącznie świadomość ich treści oraz dołączenia do wniosku nierzetelnego zaświadczenia. W przypadku tego zaświadczenia biegły wskazał, że podpis w pozycji Podpis Wnioskodawcy / Poręczyciela prawdopodobnie został nakreślony przez oskarżonego. Obrońca oskarżonego zarzucała również zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia, czy podpisy oskarżonego zostały nakreślone na wydrukowanej dokumentacji, czy może treść dokumentacji została nakreślona na kartkach, na których P. R. (1) podpisał się *in blanco*. Dowód taki nie został dopuszczony, a jego przeprowadzenie było zupełnie zbędne. Oskarżony nigdy nie wyjaśnił, że *in blanco* podpisał kilkanaście kartek (a na tyłu znajduje się wniosek o udzielenie pożyczki, umowa pożyczki i załączniki do niej). Natomiast w przypadku zaświadczenia o zatrudnieniu przeprowadzenie takich badań nie było możliwe, albowiem podpis w żadnym miejscu nie krzyżuje się z nadrukiem – a tylko w przypadku krzyżowania się treści nadrukowanej z zapisem / podpisem naniesionym odrębnie można byłoby podjąć badania, których brak obrońca zarzuciła w apelacji. Przyjmując nawet, że P. R. (1) jakiś formularz zaświadczenia o zatrudnieniu podpisał *in blanco*, to sąd I instancji trafnie wskazał (str. 82. uzasadnienia), że gdyby oskarżony dysponował od swojego pracodawcy (Miejskie Zakłady (...)) zaświadczeniem o treści umożliwiającej uzyskanie pożyczki (odpowiednia wysokość zarobków, brak zajęcia wynagrodzenia), nie miałby potrzeby podpisywania jakiegokolwiek dokumentu *in blanco*.

Przechodząc natomiast do zarzutów naruszenia art. 7 kpk przypomnieć wypada, iż dokonana przez Sąd *meriti* ocena dowodów (przekonanie o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych) korzysta z ochrony tego przepisu, jeśli tylko: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy; stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego; jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego; a nadto zostało wyczerpująco i logicznie

uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (np. postanowienie SN z dnia 13.10.2010r., IV KK 248/10, OSNwSK 2010/1/1940).

Zarzuty z punktów 4.-11. łączy w istocie wspólna argumentacja, że sąd I instancji w sposób nieuprawniony przyjął, że skoro oskarżony podpisał umowę pożyczki (co kategorycznie potwierdza opinia biegłego), to złożył swój podpis również na podrobionych zaświadczeniu o zatrudnieniu oraz wniosku o udzielenie pożyczki (opinia co do tych dokumentów nie jest kategoryczna), ergo miał świadomość, że do wniosku dołączony jest podrobiony dokument. Skarżąca powołuje się również na trudną sytuację osobistą oskarżonego (nie precyzując, na czym miała ona polegać) oraz podpisanie dokumentu in blanco. Wyżej już wyjaśniono, dlaczego podpisanie druku zaświadczenia in blanco (jeżeli rzeczywiście miało miejsce) tylko obciąża oskarżonego. Na wniosku o udzielenie pożyczki dane fikcyjnego pracodawcy są wyraźnie widoczne, a twierdzenie, iż oskarżony nie miał możliwości zapoznania się w dokumentacją traktować należy jako przyjętą linię obrony. Dokonując oceny relacji oskarżonego nie można było pomijać, że doszło do jej istotnej zmiany pomiędzy postępowaniem przygotowawczym a sądowym. W śledztwie oskarżony zupełnie odżegnywał się do wizyt w agencji pośrednictwa kredytowego w L., ale zarazem twierdził, iż rozpoznaje swój podpis na umowie (ale parafki nie zostały nakreślone przez niego). Brak logiki tych wyjaśnień jest oczywista. W ocenie Sądu Apelacyjnego ocena dowodów dotyczących P. R. (2) została dokonana prawidłowo i kompleksowo, toteż w odniesieniu do niego zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
<p>I.1)</p> <p>II.1)</p> <p>III.1)</p> <p>IV.1)</p> <p>V.1)</p>	<p>zmiana zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonych A. C. (1), M. W. (1), K. W. (1), E. K. (1) i J. K. (1) w ten sposób, że:</p> <p>- jako podstawę skazania za przestępstwo ciągle z uwagi na treść art. 4 § 1 kk przyjęto brzmienie art. 12 kk obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015r.;</p> <p>- z podstawy wymiaru wobec tych osób kary wyeliminowano art. 64 § 2 kk</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>art. 455 kpk stanowi, że nie zmieniając ustaleń faktycznych, sąd odwoławczy poprawia błędną kwalifikację prawną niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Poprawienie kwalifikacji prawnej na niekorzyść oskarżonego może nastąpić tylko wtedy, gdy wniesiono środek odwoławczy na jego niekorzyść.</p> <p>Sąd odwoławczy akceptuje ustalenia faktyczne Sądu meriti, że oskarżeni wymienieni w polu poprzedzającym przypisanych im przestępstw dopuścili się działając w warunkach tzw. przestępstwa ciągłego, to jest w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru. Uwadze sądu I instancji umknęło jednak,</p>	

że w 2014 roku (data popełnienia czynu) art. 12 nie dzielił się na jednostki redakcyjne. Podział na § 1 i § 2 pojawił się dopiero od dnia 15 listopada 2018r. (dotychczasowy art. 12 kk stał się § 1 dwuelementowej jednostki redakcyjnej kodeksu). Zmiana ta nie miałaby zasadniczo znaczenia, ponieważ treść przepisu nie uległa zmianie, ale z czasem zmianie uległo jego otoczenie normatywne. Tytułem przykładu wskazać trzeba, że od dnia 24 czerwca 2020r. obowiązuje art. 57b zaostrzający karę za przestępstwo ciągle. Dlatego wyrok zmieniono w tym zakresie przyjmując, że podstawą skazania za przestępstwo ciągle z uwagi na treść art. 4 § 1 kk jest art. 12 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r.

Z podstawy wymiaru kary w przypadku tych pięciorga oskarżonych wyeliminowano art. 64 § 2 kk. Co prawda art. 65 § 1 kk stanowi, że przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2, stosuje się m. in. do sprawcy, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, jednak powołanie w podstawie wymiaru kary art. 65 § 1 kk (jak uczyniono) czyli zbędnym równoległe przywoływanie art. 64 § 2 kk.

ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
w zakresie rozstrzygnięć dotyczących M. P. (1) (VI.), J. J. (2) (VII.), P. R. (1) (IX.), Ł. S. (X.), A. T. P. (XIII.), E. S. (XVI.), J. B. , D. M. (1) , I. K. (1) , A. B. , V. M. , K. K. (5) , R. L. (1) i R. M. (XVII.)	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
wyjaśniono powyżej	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	

2.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>w zakresie rozstrzygnięć dotyczących:</p> <p>- A. C. (1) (I.), M. W. (1) (II.), K. W. (1) (III.), E. K. (1) (IV.), J. K. (1) (V.) – <u>co do kwalifikacji prawnej skazania i podstawy wymiaru kary,</u></p> <p>- A. K. (VIII.) – <u>poprzez uniewinnienie,</u></p> <p>- M. K. (1) (XI.) – <u>poprzez zmianę opisu czynu;</u></p> <p>- M. M. (5) (XII.), J. K. (2) (XIV.) oraz A. S. (1) (XV.) – <u>poprzez złagodzenie kary</u></p>	
Zwięźle o powodach zmiany	
wyjaśniono powyżej	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
3.1.	-----	# art. 439 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.2.	konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.3.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 kpk

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

3.4.	-----	# art. 454 § 1 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	

Koszty Procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
XVIII.	o wynagrodzeniu obrońców za pomoc prawną udzieloną z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o advokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 1184 ze zm.) przy zastosowaniu § 11 ust. 2 pkt 5) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800 ze zm.) oraz § 4 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej

pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 18 ze zm.).

Co prawda nadal obowiązuje § 17 ust. 2 pkt 5) Rozporządzenia z dnia 3 października 2016r. określającego wysokość opłaty za obronę w postępowaniu przed sądem apelacyjnym, jednak za utrwaloną należy uznać linię orzecniczą Trybunału Konstytucyjnego, iż przepisy rozporządzenia z października 2016 roku przez to, że wskazane w nim stawki dla adwokatów ustanowionych obrońcami z urzędu są niższe od stawek w tych samych sprawach dla adwokatów ustanowionych obrońcami z wyboru są częściowo niezgodne z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 2 i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (wyrok TK z dnia 20.12.2022r., SK 78/21, OTK-A 2023/20; wyrok TK z dnia 23.04.2020r., SK 66/19, OTK-A 2020/13; wyrok TK z dnia 13.06.2023r., SK 83/19, OTK-A 2023/54; wyrok TK z dnia 20.04.2023r., SK 53/22, OTK-A 2023/49; wyrok TK z dnia 19.04.2023r., SK 85/22, OTK-A 2023/41).

Sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji RP). Niekwestionowaną konsekwencją zasady wyrażonej w tym przepisie jest prawo sędziego do incydentalnej kontroli legalności (zgodności z ustawami i aktami wyższego rzędu) aktów podstawowych (np. rozporządzeń czy aktów prawa miejscowego). Tego rodzaju kontrola nie prowadzi do pozbawienia takiego aktu mocy obowiązującej, a jedynie do odmowy jego zastosowania w konkretnej sprawie (B. Naleziński [w:] P. Tuleja (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, Lex/el 2021, teza 4 do art. 178; wyrok NSA z dnia 11.04.2017r., I OSK 1904/15, Lex nr 2378324; postanowienie TK z dnia 13.01.1998r., U 2/97, OTK 1998/1/4; P. Winczorek, Komentarz do Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej..., Warszawa 2000, s. 233).

Uwzględniając m. in., że Trybunał Konstytucyjny w przywołanych wyrokach dotyczących wynagrodzenia adwokatów / radców prawnych dokonywał oceny zgodności przepisów rozporządzeń m. in. z art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji jako jednym z wzorców kontroli Sąd Apelacyjny odmówił zastosowania § 17 ust. 2 pkt 5) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa... i wynagrodzenie obrońców z urzędu ustalił z wykorzystaniem § 11 ust. 2 pkt 5)

	Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Natomiast Rozporządzenie z października 2016 roku znalazło zastosowanie tylko w zakresie podstawy powiększenia przyznanego wynagrodzenia o podatek od towarów i usług.
XIX.	<p>na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżonych od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami w nim poniesionymi obciążając Skarb Państwa;</p> <p>w zakresie apelacji wniesionej przez Prokuratora z mocy art. 636 § 1 kpk koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa;</p> <p>w punkcie VIII. wyroku rozstrzygnięto natomiast o kosztach procesu w zakresie odnoszącym się do oskarżonej A. K. – wobec jej uniewinnienia koszty te ponosi Skarb Państwa (art. 632 pkt 2) kpk).</p>

PODPISY
<p>Anna Zdziarska</p> <p>Katarzyna Capałowska Piotr Maksymowicz</p>

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	co do wszystkich oskarżonych w różnych zakresach	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych		

	<i>przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</i>	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonych A. C. (1), M. W. (1) i K. W. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	dot. punktów 1.-3., 4.-6., 7.-9.	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej A. P. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	dot. punktu 46. i pochodnych

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	4
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. M. (5)

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	dot. punktu 45. i pochodnych		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	<i>art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	5
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. K. (2)

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	dot. punktu 55. i pochodnych		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	<i>art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>	
#	<i>art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub nie- słusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</i>	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	6

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej M. P. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	dot. punktu 18. i pochodnych	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub nie- słusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	7

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej A. K.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	dot. punktu 25. i pochodnych	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub nie- słusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	8

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. R. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	dot. punktu 33. i pochodnych	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub nie- słusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana